

ÇORUM © 1998 Mahmut Selim GÜRSEL,

[Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International](#)

lisansı altında yayınlanmaktadır. © ⓘ ⓘ ⓘ CC BY NC SA 4.0

Mahmut 1991
Selim
GÜRSEL
ÇORUM

SANAL KİTAPLAR

2013

ÇORUMLU 2000'DE YAZDIKLARI

YAZDIKLARIMIZ: 86

Raşit YÜCEL
ÇORUMLU 2000'DE
YAZDIKLARI

Mahmut Selim GÜRSEL
2013

YAZDIKLARIMIZ:86

ÇORUM © 1998 Mahmut Selim GÜRSEL , Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike
4.0 International lisansı altında yayınlanmaktadır. © ⓘ ⓘ ⓘ ⓘ CC BY NC SA 40

PARA İLE SATILMAZ!

İÇİNDEKİLER

Raşit YÜCEL ÇORUMLU 2000'DE YAZDIKLARI

**Mahmut Selim GÜRSEL
2013**

ISBN

**Mahmut Selim GÜRSEL TAKDİM
Mahmut Selim GÜRSEL Hayat Hikâyesi
HAYAT HİKAYESİ
GEÇ KALAN BİR YAZI
ŞEHİR HAYATI
VE 2000
ADIM ADIM ANADOLU.
VE 2000 MİLADİ YIL
BÜLBÜLÜN ÇİLESİ
GÜNEŞ
FESTİVALLER
TURİZM
EL YAZMA ESERLERİMİZ
SONBAHAR
MANEVİ MEVSİMLER
KIŞ
BAYRAM
MEVSİMLER GEÇTİ
İHTİYAÇLARIMIZ
GEZELİM-GÖRELİM**

FESTİVALLER
SICAKLAR
AFERLER
BİR SONBAHAR SABAHI
FIRSATLAR
UNUTULMAYAN HATIRALAR
KAR GİBİ
KURBAN
BAHAR
OKUMAK
MAYIS YAZILARI
FESTİVAL
HER ŞEY O'NU ANLATIYOR
VUSLAT
ZAFERLER
HAZAN MEVSİMİ
RAMAZAN
BAYRAM
TÜRKİYE
KRİTERLER
ÇANAKKALE
ÖLÜMSÜZLÜK
MAZİYE
İNSAN BİR YOLCUDUR
ÇALINAN ÇİNİLER

KARANLIK PERDELER
TEFEKKÜR
O AY
YENİ YIL
KURBAN
ZEMHERİ
ULUSAL EGEMENLİK
ANADOLUNUN SİNESİ
ANNE
RAHMET
BAYRAM
EN ÖNEMLİ ANILAR
YENİ YIL

TAKDİM

Bir kitabın doğması, o kitabı yazmaya kalkan kişinin amacına ve bilgi birikimine göre değerlendirilmesi uygun olarak görülmelidir.(1)

Elinizde bulunan bu çalışmanın sizlere ulaşması için günlerini veren bu çabası için şükranlarımı sunarken, bu çalışmada da benim ufacık bir katkımın da bulunması beni bahtiyar etmiştir.

Bu çalışma ile sizlerde bazı bilgileri edinmiş ve faydalanmış olarak uzun yılların birikimlerinden aydınlanacağınızı göreceksiniz. (2)

Bilgi; yazılmadıkça kaybolmaya açık birikimlerdir. Her insan bir kitaptır; onu okumamız gereklidir.(3)

Tanımadığımız ve anlamadığımız kişiler hakkında nasıl kararlar veremezsek; bir çalışmayı da incelemeden, okumadan karar veremeyiz.

Mahmut Selim GÜRSEL

(1) İnsan durup dururken yazmaz. Birikimini başkalarına lazım olur diyerek yazar. Aslında o yazmaz. Ona yazdıran; onu yaratandır!

(2) Kitap okuyan; muhakkak okuduğundan bir bilgi edinir. Yaşamında muhakkak o bilgi kendisine veya etrafına yardımını dokunacağını bilmez. Onu yaratan o öğrettiği bilginin yazıya dökülüp başkalarına aktarılacağını bildiğinden o kişiye o kitabı okutur. Bilgi böylece yayılır.

(3) İnancıma göre bizi tek kişiden yarattı. O ilk kişiye bütün ilimleri verdi. Bu ilimler şimdi gen dediğimiz ile hepimize bu bilgiler geçti. Herhangi bir kişi kendi geninde olan bu bilgileri kullanmaya başladıkça bilgileri genişler. BÜTÜN BİLGİLERİ öğreten her insan için belirli bilgiyi genişleterek kullanma yazgısını yazdığı için ancak o bilgiler ile gelişir. "her insan bir kitaptır."

Mahmut Selim GÜRSEL

1947 tarihinde babamın subay olarak bulunduğu Erzurum'da bir at arabasında doğum evine giderken doğmuşum. Babam Eminsu Ali Rıza Gürsel, annem ise Fahriye hanımefendi idi.

İlkokula İskenderun'da başladım. Ankara' da bitirdim. Ankara Yenimahalle Ortaokulunun birinci sönestrinde babamın emekli olmasından dolayı 1960 yılında Çorum'a gelince Atatürk Ortaokuluna devam ettim. Babamın "oku da oğlum ceketimi satar seni okuturum" diyerek bana yaptığı nasihatleri ters tepki yaptı, okumuyorum diyerek okulu birinci sınıfta bıraktım.

Marangoz çırağı olarak Azmi Başar ustanın yanına girdim. Askere gidene kadar ustanın yanında çalıştım.

1967 tarihinde askerlik dönüşü, Ankara Emniyet Müdürlüğünde teknisyen olarak göreve başladım. Ortaokulu dışarıdan 2 yılda bitirdim. 1972 tarihinde Polis Memuru olarak Ankara'da çeşitli şubeler ve karakollarda çalıştım. 16 Eylül 1973 tarihinde Selma (Kurşuncu) Hanımefendi ile evlendim.

1978 yılında naklen Çorum İl Halk Kütüphanesine Memur olarak geçtim.

Dışarıdan Çorum Ticaret Lisesini iki yılda bitirdim.

Kendi kendime Osmanlıcayı öğrenmeye uğraştım, Hat sanatı ile biraz ilgilendim 150 ye yakın Ser levham var, Çorum Güzel Sanatlar Galerisinde ve Kütüphane salonlarında bu levhaları sergiledim.

03. 08. 1988 tarihinde İl Halk Kütüphanesi Müdür yardımcılığına atandım. 1990 tarihinde kütüphanelerdeki kitapların tasnifi ile ilgili 10 yıllık bir araştırmamı "Alfabetik Onlu Tasnif Fihristi (Dewey)" kitap haline getirip Kültür Bakanlığına sundum. Kitabımdan Türkiye'deki bütün kütüphanelere dağıtılmak üzere 1000 adet satın aldılar.

1993 yılında Türkiye'deki bütün kütüphanelerde bulunan "El Yazması" kitapların Ankara Milli Kütüphanesine toplanma kararı veren Kültür Bakanlığına karşı Çorumlu hemşerilerimi haber dar ettim, mahalli radyodan ve gazeteler ile parti il Başkanlarını ile Millet Vekilimiz Adnan Türkoğlu ve Belediye Başkanımız rahmetli Turan Kılıçcıolu' nun

destekleri ile el yazma kitaplarımızın Çorum'da kalmasını sağladım!

Açık öğretim için üniversite sınavlarına girip kazandım. İkinci sınıfta iken 25 Nisan 1994 tarihinde Tatvan Bitlis'e Müdür olarak tayinim çıktı, tayin edildiğim yere gitmeyerek emekliliğimi istedim.

İlkokul sıralarında okuyarak pilot olmanın düşlerini kurardım. Bu hayalim gerçekleşmedi. Şu anda emekli memurum. Marangozluk, oymacılık, Polis Memurluğu, Memurluk ve idarecilik yaptım. Her çalıştığım meslekte çeşitli önemli olaylar oldu ise de son çalıştığım kurumda bence; en önemli bir hatıramı anlatmak istiyorum: Kütüphanedeki çalışmalarım ve "El Yazması Kitaplar"ın Çorum'da kalması için verdiğim çabalar neticesinde Bitlis Tatvan'a tayin edilme olayım beni çok yıktı. Fakat bu üzüntümün boş olduğunu zamanla gördüm.

Rabb'imizin izni ile Hacca gitmek nasip oldu, iki kitap daha yayımladım ve elinizde bulunan bu derginin çıkmasına vesile oldum. Mesleklerin insanlara sağladığı maddi avantaj olarak, evinizi geçindirecek, namerde muhtaç etmeyecek avantajından başka, manevi olarak; sizin yaptığınız işlerle ilgili karşılaştığınız problemleri değerlendirerseniz avantajların neler olabileceğini hayat okulundan öğrenmiş oldum.

Yazı yazmaya beni kimse teşvik etmedi
Kütüphane için hazırladığım kitap beni yazmaya teşvik

etti. Yazılarım mahalli basında yayımlandı.

Yazılarımdan dolayı bir ödül almadım; fakat kitapları ve bu dergi benim için en büyük ödüldür.

İdealim: Çorum'a tam teşekküllü bilgisayar ortamında bir kütüphane kazandırmaktır. Bu idealim yüzünden tayinim çıktı. Yayımlanmış dört çalışmam bulunmaktadır. Bu "Alfabetik Onlu Tasnif Fihristi (Dewey)", Bakanlığa sunulmuş; "Alfabetik Türk ve Yabancı Yazarlar Fihristi" ve "Ne Nerede Başlıklı Arama Fihristi" basım için hazır beklemektedir. Yazılarım daha çok araştırma dalı ile makale türüdür. Tiyatro çalışmalarım, şiir ve hikâye denemelerim bulunmaktadır.

Benim okuyucularıma diyeceklerim şudur ki. Doğru bildiğiniz konuları savunun. Bu savunmanız size belki tepkiler getirecektir. Bu tepkileri inceleyerek doğru olup olmadığını araştırın.

Çalışmalarım: SİTEM: <https://gurselyayin.com> E-POSTAM: corumlu2000@gmail.com

Raşit YÜCEL

1953 yılında Çorum'a bağlı Göcenovacığı Köyünde dünyaya geldim. Birkaç yıl sonra Çorum merkezine taşındık. O yıllarda her evde elektriğin olmadığı, suların yalnız mahalle çeşmelerinden temin edildiği yıllardı.

Çocukluğum Kiremit Minare diye tabir edilen caminin civarında, Esnaf Evleri Camiinin yanındaki evimizde geçti.

Orta tahsilden sonra hayatımda yeni bir sayfa açıldı. Bu ülkenin kendi lisanında yazılmış eserlerle kendimi iç içe buldum. Bundan sonraki hayatım bu derya ile beraber geçti.

İlk deneme yazılarım 1974 yılında Koparan Gazetesinde çıktı. Bir yıl günlük makalelerim yayınlandı.

Kendimi okumaya vermiştim. Günde takriben 150 - 200 sayfa kitap okuyordum. Adeta,bir

açık öğretim hayatı yaşıyordum o günden,bu güne kadar. 1974 de başlayan Yeni Asya Gazetesi Çorum temsilciliği görevim halen devam ediyor.

Haftada bir gün "Anadolu'nun Sinesi" adında makalelerim halen yayınlanıyor. "Kırık Kanat" adında basılmamış bir roman, "Yaşadığım Dünya" adında seri makalelerden oluşan 3 cilt halinde yayınlanmamış kitabım, Tandım " adında bir araştırmam yayına hazır .Kısa bir süre inşaatçılık, aha sonra bir fabrikanın üç yıl müddetince muhasebesini baktım.

Arzularımı bu Mesleklerin tatmin etmesi mümkün değildi. Çünkü ben,ilme karşı duyarlı idim . Kırtasiyecilik ve kitapçılık ayrı bir işimdi.

Ulaştığım insanların, yada benden kitap alanların kendi hayatlarına çeki düzen vermesi benim için en büyük teselli kaynağı oldu. Belki tırlarca kitabın tevziinde bulundum.

Bu cihette mutluyum.

Mesleğimin bana sağladığı avantajlar maddi ölçü ve imkanlarla sınırlandırılması mümkün değildir. Ancak; gençlere tavsiyem ise, her nerede ve hangi imkanlar içinde olurlar ise olsunlar, yalnız ilmi ve okumayı kendilerine prensip olarak seçsinler. Bu onları hem dünyada, hem de ahret saadetine kavuşturacaktır.

Yazı yazmaya beni teşvik eden ,okuduğum kitaplardan aldığım bilgiler oldu. Anlattıklarımı başkaları ile paylaşmak istedim.

1986 yılında Yeni Asya Yayınlarından plaket aldım. Hayatım boyunca ideal için de yaşadım.

Gayem münhasır olarak tek kelimedede toplandı "insanlara faydalı olabilmek" onların sahip oldukları dünyalıklarının yanına mutlaka bir ahret inancını katmaya çalıştım ve İnşallah bu cihette faydalı olmaya çalıştım.

Yukarıda dile getirdiğim gibi; yayınlanmamış olmasa da yayına hazır beş eserim var. Araştırma, hatıra ve günlük makaleler yazıyorum. Günlük olarak Çorum Hakimiyet Gazetesinde yedi yıldır "Tefekkür Dünyamız" adında makale, haftada bir Yeni Asya Gazetesinde " Anadolu'nun Sinesi" Çorumlu 2000 Dergisinde de aynı isimli köşede yazılar yayınlanıyor.

Japonya insanının yüzde doksan nüfusunun kitap okuduğu bir çağda, İsrail'de bir yılda basılan kitaptan daha az kitap okunduğu ülkemizde, ancak yüzde beş bir kitleye sahibiz.

Temennim; okuyarak düşünen insanların ülkesi olması en büyük temennim. "Oku" emrinin akisleri kulaklarımda yankılanıyor.

İnternet'te Yazarımız <http://corumlu2000.dergisi.info> Dergimizde yazıları yayınlanmıştır.

GEÇ KALAN BİR YAZI

Geç kalmayı hiç sevemedim. Bir otobüsün kaçırılışı ,bir arkadaşın kaçırılışı, söz verip yapılmayışını, fırsatların heder edilişi. Zamanın kazası olmadığı gibi, geç katılışın da kazası zordur.

Ve kaybedilen değerler

Ve kaybedilen vakitler.

En büyük azabı hep o anlar yaşadım ve tattım.

Kâh kalbi baskı altında bırakan bir korku .

Kâh mutluluğun kıl payı kaybedişindeki yüksek burukluğu. İşte insanı kahreden bu mahrumiyetler hep aklıma " son"u hatırlatırlar, beni korkutur.

Ve bu son kaçırıştır.

Önce musalla taşı.

Arakasından dostların ve koşuşturmaların bittiği bir sondur.

Artık kaçıracak, daha kaybedilecek bir şey kalmamıştır.

Ya mutlu bir son.

Ya mutlu bir başlangıç.

Ya mutlu zannedilenlerden sonra,yeni bir ızdırap ve bitmeyecek bir işkence.

Bu bir gecikmedir.

Yada,bir bitıştır.

Yani Cehennemdir." Keşke toprak olsa idim de,bu akıbet başıma gelmese idi" diye devam eden, "en Nebe " 78/40 Suresi'nin "yaley-keni kün tüttraba" s1.

Yani : İnsan Allah'ın huzuruna vardığı zaman bir geç kalmışlığın itabıyla karşılaşır. "Keşke toprak olsa idim de ,bu akıbet başıma gelmese idi"

İşte bu yazı bir geç kalmışlığın, kazasını kaza ediyor.

Mahmut beyin ısrarları ve teşvikleri ile kısmet olursa her ay sizlerle beraber olacağız. İrfan dünyamızı

aydınlatan şeyin yalnız ve yalnız ilim olduğunu farkındayız. Medeniyet oyuncaklarını irfanın yerine koyan, hatta onu gereksiz bir meta olduğuna

inanarlardan değiliz. Son nefesimize beş dakika bile kalsa,elimizdeki kitabı ya da herhangi bir satırı

bitirmeden bırakmayınız. Tıpkı "Kıyametin kopacağını bile bilerseniz,elinizdeki ağacı dikiğiniz" emr-i Peygamberi gibi.

Zafer böyle kazanılacaktır.

Nice asude baharlar.

ŞEHİR HAYATI

Yeşile hasretiz.

Son yüzyılın belki de en acımasız can sıkıntısını,kibrit kutuları gibi üst üste dizilmiş binalarda yaşıyoruz.

Ne Kavak ağaçlarının hışırtısı, Nede zerdali ağaçlarının nağmeleri,

Ve üzüm bağlarının kara ve sara salkımları sadece hatıralarda kaldı.

Ilıca Bağları,Fitne Bağları, Ayarık, Sülüklü, İbrahim Çayırı ve emsali birçok yeşillikler sadece ve sadece on bin yada yirmi bin nüfuslu Çorum' a hitap ediyordu.

Pahalı hayat,

Sancılı hayat, stresli hayat.

Doğrusu şehir hayatı sıkmaya başladı.

Doğru dürüst piknik yapacak alan dahi bulamıyoruz.

Daha doğrusu, bulduğumuz zaman ise hatırı sayılır ücret ödemek zorunda bırakılıyor.

İhtiyaçlar,ihtiyaçlar diz boyu masraflar. Oğlan evlenecek, kız evlenecek.

Torunlar da ardından yetişecek. " Eskiye rağbet olsa bit pazarına nur yağardı " demişler. Hangi maksatla

söylendiği pek bilinmeyen bu, ifade sanırım eski eşya yada giysilere has bir terim.

Hayatı güzelleştiren çoğu zaman idealler ve onun getirdiği şuurlu mücadelelerdir.

Selimiye'yi "Selimiye" yapan onun ruhundan fişkıran ahenk bütünlüğüdür. Dünyada "gününü gün etmeye " gelenlerin haline bir bakınız ? Hayatta bulunduğu üç kuruşluk, kıytırık lezzetler uğruna nelere katlanıyorlar .

Bazen elini Kanatıyor,

Bazen de eşek arıları oralarını buralarını ve kimsesizliğin şarkısını söylüyor.

Ama; insanlar yani bazı insanlar uykusunun en derin kanalında serçe kuşunun lezzetine yetişmeye çalışıyor. Günde iki yüz defa eşi ile ve başka kuşlar ile çiftleşen bu sevimli yaratığa hangi zevk ve şehvet müptelası yetişebilir sormak lazım ?

İşte şehirler ve şehirlerin yazın sıcak kışın ise soğuk ortamlarından tek katlı, içinde güllerin ve çimlerin raks ettiği ortamları aramak, sanırım sadece hayallerde kaldı.

O hazzı tadanlar ise ayrıcalıklı ve seçkin, hem de parasının hesabını bilmeyen zenginlere has oldu.

Kimileri ise bu duygu ve düşüncelerini estetiğine bakmadan,başını soktuğu ve sokacağı mekanın mevcut lezzeti ile ele güne muhtaç olmadan hayatını devam ettirir.

Ne şiirin feyzi,

Ne edebiyatın sonsuz hazzı,

Ne de satırların kafalara ve gönüllere ulaştığı bilgi birikimine ilgi duymadan hayat musalla taşında noktalanırda ,bir çoğumuz bundan dersler çıkartamayız.

Eskiden gönlümüz zengindi. Şimdi ise kasalarımızı ve cüzdanlarımızı zenginleştirmeye çalışıyoruz.

Şehirde çok katlı binaların sayısı inadına hızla artarken " ölmek için dünyaya gelirsiniz, harap olmak için binalar yapıyorsunuz" niyazını her sabah kulağımıza üfleyen melaikenin sesini bile duymaz oluyoruz. "Malda yalan,mülkte yalan. Var biraz da sen oyalan" atasözünün özündeki manayı çözebilirsek şehirlerde yada tek katlı bahçelerde ki evlerde yaşamının ince ayrıntılarını çözebiliriz.

Ama; mutlaka gerçek hayatı arama ve gerçek yolu bulma azmi ile

Şehirler; şehir olalı hiçbir zaman bu kadar hengameye maruz kalmamıştı.

VE 2000

İki bine on kala.

İki bine beş kala.

İki bine bir kala.

Derken iki bine girdik. Değişen ne oldu? Sadece yıllar.

İki binin son yüz yılında önemli gelişmeler yaşandı. İki tane cihan savaşı, şanlı

Osmanlı'nın yıkılışı ve Türkiye; Meşrutiyet, Saltanat, Cumhuriyetle şekillenen idare biçimini son elli yılda ise demokrasi ile tamamlandı.

Tamamlandı da ne oldu?

İki ihtilâl ve iki muhtıra ile tökezleye, tökezleye gitmekte. Olaylarla devrilemeyen Demokrat Parti, kuvvetle alaşağı edildi. 1971 yılında verilen muhtıranın komünist ihtilâl teşebbüslerin sonuna geldi.

Ve 12 Eylül. Paşalarımız ihtilâlin olgunlaşması için, bir akan kanlara seyirci kalmışlardı. Ardından 28 Şubat süreci.

Söylenenler aynı. İddialar yine farksız "İrtica, kökten dincilik"

1946 yılında harpten çıkan Avrupa on, on beş yıl gibi kısa bir zamanda ayağa kalkarken biz 76 yılda halâ kalkamadık. Rüşvet, suiistimal, keyfilik ve bürokrasinin ağır çizgileri içinde ülkemiz halâ çırpınış tirendinde.

Siz "ÇORUMLU 2000" okuyucuları. 2000 de inşallah daha mutlu, daha müreffeh bir gelecek ile karşı karşıya olursunuz. Çorum 1900 lü yılların başlarında on bin küsur nüfus lu, evleri ahşap ve kerpiç, katları ikiyi geçmeyen, yolları tozlu ve çamurlu atmosferden; yüz elli bin nüfuslu, içinde birçok medeni imkanları bulunan, yolları ve sokaklarından kağnı ve at arabalarının tarihi karıştığı, otomobillerin cirit attığı çok gurultulu hale geldi. Ne bahçeli evlerimiz kaldı. Ne de çok bereketli bağlarımız. Artık marketler bahçemiz ve tahıl ambarımız oldu. Artık zahmet yok. Elmayı dalından değil, marketlerin veya manavların süslü kasalarından temin ediyoruz.

İki binli yıllar bir çok medeni imkanları çarşıımıza ve evimize taşıdı. Masraflar arttı, meşakkatler arttı. Artık birçok evlerde sobaların yerlerine kalorifer petekleri görev yapıyor. Artık evleri duman kaplamıyor. Kimse "bu soba neden yanmadı" diye sobayı yumruklamıyor.

Evlerimizde bizden çok eşyalarımız rahat etmeye başladı.

İki binli yıllara Türkiye futbol sahaları, kapalı spor sahaları, dumanları tüten fabrikalar ile girdi.

Evlerimiz değişti, kurallarımız değişti, toplu, toplu yaşadık. Kaynanalarımız vardı. Hem de tecrübeli idiler. Herkes bir kazanda pişeni bir kaptan yerdi.

Evlerden ihtiyarlar atıldı. Şimdi ise bir karı koca. Daha sonra çocuklar.

Evlerden bereket kalktı. Komşularımızla da sadece yolda, izde merdivenlerde, yada asansör kapıların da karşılaşır olduk.

Ve 2000...

Büyük değişimlerin doğumunda yüzü müze tebessüm etti.

İki bine sadece beş ay kala büyük bir deprem ile karşı karşıya kaldık. "fay hattı" diyenlerin bazıları "taktir-i ilâhi-ye" ağızlarına almaktan çekinir hale geldiler. Uzun, uzun fay hattı konuşuldu. Ama fay hattının sahibi, fay hattını harekete geçiren güç gömemezlikten gelindi.

Değişen ne oldu?

Sadece tarihler.

1999 artık yok. 2000 var.

Sonra iki bin bir, iki bin iki.

Öylece gidecek, tarih değişecek.

Ama insanın başına gelenler hiç mi hiç değişmeyecek.

Hayırlısı.

2000 HOŞ GELDİN.

ADIM ADIM ANADOLU.

Milattan önce ve milattan sonra.

Eski çağda ve yeni çağda.

Güzelim Anadolu.

Sırma dağları yeşil ormanları,karlı yayları.

Nice insanlar konup göçtü bu uçsuz

bucaksız mekanlardan.

Dünyanın nüfusu o zaman bir avuç kadardı.

Ne Amerika, Ne de Avustralya'da insanlar vardı.

Her kavme bir Peygamber geldi.

Büyük kavgalar yaşandı.

Önce Adem Aleyhisselamın oğulları arasında oldu bu kavga.

Daha sonraki asırlarda da bu kavgalar kıyasıya devam etti

Ta ki; Nuh Aleyhisselama kadar insanlar azgınlaşmıştı.

Allah emretti.

Nuh Aleyhisselam kendisine bir gemi yaptı.

Allah'a inananları ve canlılardan bir dişi ve bir erkekten bu gemiye koydu.

Yeryüzünün tamamını su kapladı.

Diğer insanların hepsi öldü. Tabi diğer canlılarda.

Adeta ikinci bir dünyanın çatısı Nuh'un Gemisinde çatıldı.

Yeryüzü bütün kirliliklerden temizlenmiş, sadece Nuh Aleyhisselamın ümmeti kalmıştı.

Hayat yeniden başlamış, canlılar yeni den çoğalmaya başlamışlar,kötülükler daha sonra yeniden su yüzüne çıkmıştı.

İşte Anadolu'nun yüksek tepelerinde görülen balık fosilleri bunun eseridir.

Birçok misafir konuk oldu Anadolu'nun dağ ve bağlarına.

Nice güzel insanlar, nice yağız yiğitler, nice görkemli yapılar inşa edildi bir,bir hepsinin hayalini süsleyen misafirhane bir çocuk oyuncağının kargır yapılı yıkılışı gibi.

Bir,bir göçtü,bir bir ufalanıverdi.

Nuh Aleyhisselam bin yıl yaşadı.

Nice torunları nice torunlarının torunu yaşadı.

Çorum işte bu tarihi seyrinin içinde yerini aldı. Hem de dünyanın tam ortasında.

Nasrettin Hocaya sormuşlar:

“Hocam dünyanın ortası neredir ?”

Hoca beklemeden ayağının birini hışımlla toprağa vurarak:

“İşe burası” demiş.

Soranlar itiraz etmiş.

“Olur mu Hocam ?”

Hoca aynı heyecanla:

“İnanmazsan ölç de bak” Cevap vermeyi ihmal etmemiş.

Dünyanın nüfusu gittikçe artmış. Durmadan da artıyor.

Altı Milyar insanlığın tek bir babası var,tek bir anası.

“Adem ye Havva !”

Tarihini bilmeyen geleceğini iyi bir temele oturtamaz.

Geçmişin önemli değil.

Önemli olan şimdi ne haldesiniz ?

Ve istikbaliniz.

Çorum'u kuranlar ve yıkanlar göçtü gitti. Çorum'un kabirleri bile kalmadı topraklarımızda.

Bizler hayatın hızlı seyri içinde kendimize yol alıyoruz.

Misafirlikteki kısa sorumluluklarımıza aldırmadan,hem de;gürültüler fazlalaştı.

Hayat buluyoruz misafirlikte.

Tıpkı bir sır gibi.

VE 2000 MİLADİ YIL

Bu Miladi yıl.

Ama insanlık tarihi;

Beş milyar yılı aşkındır dünyanın rakipsiz misafiri.

Önce yollar yapıldı. Sonra yıllar, art arda geldi.

Toprak eşildi. İlk çiftçi Adem Aleyhisselâm idi. Cenab-ı Hak mucize yoluyla ilk insan ve ilk Peygambere böyle emretti.

Havva Validemiz ile başlayan ilk beraberlik ve meşgale, yüz yirmi dört bin peygamber ile devam etti.

Her peygamberin eline mucize yoluyla bir sanat verildi. Davut Aleyhisselâm'ın eline demir verildi. Mucize yolu ile demiri bal mumu gibi eritme, onu çeşitli şekle sokma kabiliyeti verildi. İnsanlar daha sonra demiri çeşitli şekle soktular. Günümüzdeki teknolojinin temel kaynağını da demir oluşturdu.

İlk elbiseyi İdris Aleyhisselâm mucize yoluyla insanlara hediye etti. Daha sonra insanlar onu çeşitli modellerini insanlığa sundular.

Saatçilerin piri Yusuf Aleyhisselâm'dı. O da mucize yoluyla bulduğu saat ile insanların vakitlerini tespit ettiler.

Doktorları piri İsa Peygamberdi. Mucize yoluyla temas ettiği insanlar şifa buluyordu. Çünkü Allah ölümden başka her derde şifa verdiğini müjdelemişti. İnsanlar

daha sonra birçok hastalığın tedavisini buldular ve bulmaya da devam edeceklerdir.

Ve iki cihan Serverine güneş ve ayı teshir etti. Bir parmağının işaretleriyle ay ikiye bölündü, onun emri ile güneş mesaisini durdurdu.

Ve bütün semavi dinlerin toplamı İslâmiyet olarak tecelli etti.

Kur'an mucize olarak insanlığa saadet ölçüleri getirdi. Bitmiş olan hayalleri yeni bir heyecanla adeta tekrar ayağa kaldırdı. Vahşileşen insanlık, medeni bir hayatın, mutlu bir muhatabı oldular.

İşte 2000'li yıllar insanlık tarihinin yaşayış biçiminin bir uzantısı olarak bizlere kadar birçok olayların ardından geldi.

Amma insanlığı beşte biri bu ince sırrı anlamadan iki bin yılını daha değişik bir biçimde kutladı. Kimi şampanya patlatıp, çılgın eğlencelerle 2000'e girdiler. 2000'li yıllar bir şeyi değiştirmede. ÖLÜM'Ü.

O her sevincin zehri idi.

Adeta "DUR" işareti gibi.

İnsanlar çılgınlaştı amma, acizlik, fakirlik, kimsesizlik değişmedi.

Kabir kapısı kapanmadı.

İnsanlar birçok şeyin keşfine vasıta oldular.

Buldukları devam etmekte.

Ama kendilerini asla bulamadılar.

BÜLBÜLÜN ÇİLESİ

Gül ile bülbül.

İkisi ayrılmaz bir bütündür.

Baharın tadını onlar çıkartır.

Bülbül konuşur, gül susar.

Tıpkı Leyla ile Mecnun gibi, Leyla sussun, Mecnun konuşsun.

"Bülbülün çektiği dili belası" demiş. Bu manzarayı görenler.

Aşk ı yalnız insanlar arasında yaşandığını zannedenler hep yanılırlar. Amma, aşk kainatın önemli bir unsurunu meydana getirdi. Yeryüzünde ne kadar güzel şeyler varsa, onlara aşık olduk.

Ümmetleri Peygamberlerine aşık olup, onun yolunda canlarını ve mallarını feda ettiler.

Kumu güneşe,

Kimi aya,

Kimi yıldıza,

Kimi güle,

Kimi bülbüle aşık oldu.

Dünyanın gerçek tadını bu duygu ve hislerle güzelleştirenler hayatı anladılar.

Yoksa taş üstüne taş koyanlar, kral mezarını oyan kafasızlar hiçbir zaman bu sevgi ve his dalgasını yakalayamadılar.

Nice zalimler geldi.

Masumlara dünyayı dar ettiler. İnsanları katlettiler, doğruları mahvettiller. Amma kendileri hep mahkum oldu, hep kendileri mahkum kaldı.

Zira "Dünya müminin zindanı, kafirin hep Cenneti " oldu. Dünya ehli imana gülmedi. Güldüğü zaman ise, bu defa mümin mağlup olmağa başladı. Amma; gül ile bülbül bu gerçek aşkın hilesiz tadını çıkarıyor. İnsanlar dünyayı kendilerine dar ediyor, gül ile bülbül ise seyrani ediyor.

İşte şairleri coşup çağılayan haline getiren sır budur. Mehmet Akif Merhumum : "His yok, acı yok, leş mi kesildin. Hayret veriyorsun bana, sen böyle değildin " feveranı kulaklarımızda çınlıyor.

Ya ozanlar?

Onlar ise; alıp sazı eline, aklından diline intikal eden güzel nameleri bir bir sıralıyor.

Sadık yar arıyor,

Sadık dost arıyor.

Asrımızda iş; ya mark konuşuluyor, ya da dolar.

İki kişi bir araya geldiğinde, ya maaşlarından söz ediyorlar, ya da maldan ve mülkten. Hırs hayata hakim oluyor. "Hırs ile kalkan zarar ile yerine oturuyor " Gül ile bülbül bu hale gülüyorlar.

Zavallı insanlar. Karıncalara benziyorlar. Karıncada yiyeceği küçük bir miktar rızık iken, yüzlerce taneyi aralıksız evine taşır. Çoğunu da yiyemeden dünyayı terk eder.

Aklımız; dönüp, dolaşıp gül ile bülbüle geliyor.
İnsan; lezzet cihetinde, günde iki yüz defa çiftleşen,
güle aşık bülbüle lezzet cihetinde yetişemiyor,
Aslında;bülbül insanların haline bakıp kahkahalar atıyor. Hem de, güle olan aşkını doya doya tatmanın lezzetiyle yaşıyor.

İnsan ise;arzuları taaa ileriye uzanmış. Bir çiçeği istediği gibi bir baharı da istiyor.

Cenneti aşk derecesinde arıyor.

Amma; kimi buluyor, kimi bulamıyor.

İşte size gül ile, bülbül hikayesi.

GÜNEŞ

Işığı ve ısısı ile dünyamızın yegane misafiri güneş.
Güneşi tarife gerek var mı?

Bence gerek yok.

Çünkü o her şeyi ile kendini her gün bize tanıtıyor.
Hem de asırlardır yanmayla maddesi tükenmiyor, bize hiç küsmüyor.

İnsanlar geliyor, insanlar gidiyor. Asırlar geliyor, asırlar geçiyor. Zamanlar geliyor, zamanlar geçiyor.
Güzeller geliyor, çirkinler gidiyor.

Ama güneş; bütün haşmetiyle vazifesinden kıl kadar ayrılmıyor.

Soframızda ne kadar yiyecek varsa onun fırınından geçiyor. Her şey onunla hayat buluyor.

O; olmazsa, biz de olmayız. O; bizim her şeyimiz.

Sadece ülkemizde mi? Sadece şehrimizde mi? Hayır, o bütün dünyayı her gün dolaşıyor, bütün insanlığa hayat dağıtıyor. Sadece insanlara mı? Hayır; bütün canlılara.
Güneş bu.

Her gün yanması için, astronomların bilgilerine göre, dünyanın denizleri kadar gazyağı, dağları kadar kömür, bir dünya kadar odun yığınları olması lazım ki; güneş ancak bir gün yanabilsin. O da sadece bir gün, hem de dumansız.

Ama güneş asırlardır ışıǒı ve ısısı ile bizim dünyamızı aydınlatıyor.

Bizlerden ne doğal gaz istiyor, ne de yığın yığın odun istiyor.

Dünyalıların hiçbir müdahalelerine minnet etmeden vazifesini sakince yapıyor.

Şu "Çorum Çevre Yolu" için dahi, yetkililer üç trilyona ihtiyaç olduğunu söylüyorlar, duymuşsunuzdur. Böyle giderse uzun yıllar yol hikayemiz, yılan hikayesine benzeyecek anlaşılan.

İşte; küçük bir ihtiyaç için dahi trilyonlar konuşulması gerekiyor.

Ya sayısı belli olmayan yıldızlar.

Top güllerinden yetmiş defa daha hızlı hareket, eden gezegenlerin, yanarak enerjileri bitmiyor hızları kesilmiyor.

Bunlar bizi hayrete düşürüyor. Halbuki insan çok nankörleşiyor. Ne yerdekiler ile ciddi alakadar oluyoruz, nede göktekiler ile.

Küçük bir icat ile yerigöğü birbirine katan insanlar, dört yüz bin çeşit, içlerinde binlerce cinse ayrılan canlı ve cansız, nebati ve hayvani mahlukların da durumu ile ilgilenmiyoruz.

Halbuki; bütün ilim dalları, ya insanı ilgilendiriyor, yada insanın kullandıkları eşyalar ile ilgileniyorlar.

Sadece yazısını okuyoruz. Ama; mahiyetlerinden pek haberimiz olmadı, olmuyor da

Peki bunlar hiç mi bilinmiyor?

Biliniyor ama, bilenler ve bildirenler oldukça azınlıkta kalıyor. Üzerimizden uzaklaştırdığımız bir sinek dahi küçücük kafası ile Rabb'ini tanıyor da, bizler tanımaktan ve ona ibadet etmekten, teşekkür etmekten imtina ediyoruz.

Cenabı Hak bir Hadis-i Kutsisinde böyle diyor : "Ey Habibim! Seni yaratmasa idim, alemi de yaratmazdım" Yani; Cenab-ı Hak, Onun bu sırları bileceğini, Rabb'ine hamd ve niyazda bulunacağını bildiğinden bu alemi yaratmıştır.

İşte bu güneşin farkında olacağız. Adem Aleyhisselam dünyaya teşrif ettiğinde Rabb'ine şöyle niyazda bulunmuş: "Ya Rabb, O senin Habibinin ismi hürmetine benim günahlarımı af et!" Cenab-ı Hak Adem Aleyhisselama sormuş: "Sen Onu nereden biliyorsun ?" Adem A.S. : "Ya Rabb'i ben dünyaya teşrif ettiğim zaman gökyüzünde onun isminin yazılı olduğunu gördüm" demiş. Sadece gökteki güneşi bilmek yetmez. Yer yüzündeki güneşi de bileceğiz. Sevgimizi Ona göstermek için, onun tavsiyelerine uyarak hayat geçireceğiz ve O Herkesin telaşa kapıldığı Mahşer gününde bize güneş olacaktır. Şefaati bizim kurtuluşumuza vesile olacaktır. İnşallah.

"Güneş" dedik, "Güneşle" kapatıyoruz

FESTİVALLER

İnsan hayatında vazgeçilmez bir şeyde değişimdir. Hayatın bir faaliyetten ibaret olduğunu bilen insanlar, çalışma ile lezzet dengesini her zaman almışlardır. Bizim çocukluk yıllarımızda, şimdi buğday pazarı olan yerde panayırlar yapılır, şenlikler icra edilirdi. "Terlemez Evleri" tabir edilen arazide de at yarışları yapılırdı. Daha sonraki yıllardı, yapılan bu faaliyetlerin adı ve manası değişti. Festivaller, Fuarlar. Çorum'da festivaller silsilesi seksenli yılların başında başladı. Bu etkinlikler, panayırların modernize edilmiş "panayırlar" mahiyetinden bir türlü kurtulamadı. Seyyar satıcıların ve tanıtım faaliyetlerinde bulunan firma ve şirketlerin aktiftesi monoton bir yapıdan kurtulamadı gitti. Satıcıların stantları bir tanıtımdan ziyade, satış havasında geçiyor.

Birçok haylaz gençlerin cirit attığı mekan olmaktan kurtulamayan festival mekanları, arabesk müziğin estetiksizliği ile birleşince festival tam bir karnaval havasında geçiyor.

Ve hayatın bin bir çeşit maddi ve manevi depresyonundan bir an için uzak kalmak isteyen çoluklu çocuklu kalabalıklar bu cümbüş senfonisine isteyerek yada istemeyerek şöyle bir uğruyorlar ama, uğradıklarına da, uğramadıklarına da pişman oluyorlar. Toplumsal yapımızın bir aynasını teş-kil eden şekilciliğin ve düşük profilinin en açık misalidir bu. "Hitit" adı verilen, ama bizim tarihimizle hiçbir bağlantısı olmayan uygarlığın ne maksatla bir festivale verildiğini merak ediyorum? Halbuki; Milletleri canlandırıp, harekete geçiren benlikleri, kimlikleri ve tarihi karakterlerdir. Hayatımızı şekillendiren iki temel unsurlardan biri hayatın vazgeçilmez kıldığı maddi ihtiyaçlardır. İkincisi ise: Onu harekete geçirecek olan hedefler ve manevi birikimlerdir. İşte; festivaller de ve fuarlar da toplumun kendisini göremiyoruz. Çorum'un cesur adımlar ile gerçekleştirdiği sanayi ve ticari hamleler basit ve maksatçı bir yaklaşım ile ele alınamıyor. Sanayici küçük reyonlar ile büyük hizmetlerini nasıl anlatır?

Medeni imkanların bütün teknik unsurlarını görmek istiyoruz fuarda.

İyi aydınlatılmış mekanlar,

İyi seslendirilmiş sesler,

İyi organize edilmiş standlar . Bunlar hayal mi?

Hayır bunlar hayal değil.

Eğer her yıl tekrarlanan bu standart serüvenler "yasak savma" kabilinden yapılyorsa çok yazık!

İşin kültürel boyutunu ele aldığımızda ise durum içler acısıdır.

Kültürel etkinlikleri ise tam fiyasko ile neticelenmektedir.

Ya işin reklamını gerçek anlamda yapılamamakta, ya da fikir jimnastiği bu yana aktarılmamaktadır. Ve yetkililer belki de, festival sona erdiğinde

"oh,Elhamdülillah bitti" du asını etmektedirler.

Çorum buna layık değildir.

Bu imaj değişmelidir.

Sadece mehter marşı çalmakla bu etkinlik mükemmellik kazandırmaz.

Kitleleri müspet tarafa kanalize etmenin temel temaları en azından bir yıl öncesinden tespit edilmelidir. Veya bırakın bunu gönüllü kültür kuruluşlarının birlikteliği bir araya gelip yapsın. O zaman bakın ne kadar güzel olaylar ortaya çıkacak eminim.

TURİZM

Eski çağlardan beri yaşanan bir gerçek turizmidir.

Hatta asırlar öncesinden.

İnsan harika bir varlıktır.

Bu harika varlığın en önemli özelliklerinden biri de meraktır.

Yeryüzündeki,hatta gökyüzündeki varlıkları bilmek,onların özelliklerini anlamaktır.

Tarih bir milletin hafızasıdır.

Bu hafızadan mahrum kalan insanların hayatı,sadece yaşadığı an ve öleceği an kadardır.

Turizmin ideolojisi olmaz.

İşin zevk ciheti vardır,tarih ciheti ayrıdır.

Maddesi beş kuruşa değmeyen bir tarihi yapıt,milyarlarca liraya alıcı bulabilmektedir.

Niçin ?

Taşıdığı değer,tarihi özelliği için.Objektif bir seyyahın ana gaye ve maksadı budur.

Başka bir şey değil.

Tarihte birçok gezginler aynı zamanda araştırmacı idiler.

Dünya klasik tarihinde bunu birçok örnekleri vardır.

Bizim tarihimizde de bu seyyahlık önemli bir yer tutar.

Bu seyyahların en başında Evliya Çelebi gelir.

Peygamberimiz, Aleyhisselatü Vesselamı rüyasında gören Evliya Çelebi "Şefaat Ya Resülullah" diyeceği yerde "Seyahat Ya Resülullah" deyince yollara düşmüş,Osmanlı mülkünün tamamını gezip "Evliya Çelebi Seyahatnamesi" adı altındaki tarihi metni ile günümüze kadar gelmiştir. İl il,

Kasaba kasaba,

Köy köy,

Ülke ülke,

Kıt'a kıt'a

Osmanlı bünyesinde bulunan toprakların tamamını gezmiştir.

Günümüzde bunun adı "Turizm" olarak tarif edilmektedir. Ve bu gerçek ülkenin bütçesine oldukça katkı sağladığından dolayı, mesele ekonomik tarafa ağırladığını kaydırmıştır. Küçüklüğümüzde turistleri çok merak eder,onların adeta iki kafalı,dört gözlü,yedi kollu olduğunu zanneder onları hususi seyre giderdik.

Artık dünya değişti.

Biz de değiştik.

Sonraları turistleri "yolunacak kaz" zannettik.

Şimdi ise;yolunacak kaz olmadıklarını "altın yumurtlayan tavuk" oldu-ğunun bilincine vardık.

Turistin nelere geldiğini öğrendik.

Turistik bölgeleri belirledik.

Ve hükümetlerin politikası bu turizm bölgelerine korkunç teşvikler ile teşvik edildi.

Özellikle Marmara,Ege ve Akdeniz sahillerine hücum eden turistlerin önemli bir kısmı tarih merakından ziyade güneş ban-yosunu tercih etti.Ve bu bölgeler çıplaklara hizmeti kendine vazife edindiler.

Türkiye'nin turizm gücünü ve tarihi birikimi dış dünyaya anlatmak için "Türkiye'yi Tanıtma Fonu"ndan hatırı sayılı ödemeler yapılmakta,cazibenin artırılmasına çalışılmaktadır.

İki tip turist vardır: Birincisi; zevk ve lezzetine düşkün olanlar. İkincisi ise;tarih bilincini geliştirmek isteyenler.

EL YAZMA ESERLERİMİZ

Yazma eserlerimiz tekrar gündemde.

Süleyman Fevzi Efendi, Ahmet Fevzi ve 7-8 Hasan Paşanın Çorum'a hediye ettiği yazma eserler, Çorum'un tarihi kimliğinin en önemli belgeleridir.

Son olarak, bir araştırma çalışması nedeniyle Çorum'da bulunan Doç. Dr. Ayşe Üstün'ün yazma eserleri ve akıbetini gündeme getirmesi ile başlayan tartışma, bir önemli gerçeğin su yüzüne çıkartılmasına vesile oldu.

Bu eserlerin Çorum'da kalması herkesin ortak isteği!

Ve bu eserler için ayrı bir kütüphane yapılması işin ana konusu.

Fakat ne yazık ki; bu meseleye Kültür Bakanlığı pekiyi bakmıyor.

Yazma kitapların başka illerdeki kütüphanelerine gitmesini durup,durup gündeme devamlı getiriyor.

Doç. Dr. Ayşe Üstün Hanımefendinin:

"Bu kitaplar ve yazma eserler yerinden oynatılıp, başka bir ile götürülür ise, mevcut durumu dahi muhafaza edemez" Demesi dikkat çekicidir.

Sayın Ahmet Ertekin Beyin: (Eski Kültür Müdürü)

"Bu eserler mikro filime alınmalı, korumak için ise ısı derecesi ayarlayıcı cihazlar yerleştirilmeli " İkazına kulak verilmelidir.

El yazması dört bin eser Çorum için bir iftihar kaynağıdır.

Tek nüshası olan,
İstanbul'da dahi benzeri bulunmayan ebru ve tezhiple ilgili nüshalar altından daha kıymetlidir.

Hayatını günlük meşgaleler ile geçirip, kitabın satırlarından korkan insanlar için bu bir kıymet taşımaya bilir.

Ama kültürü ve tarihi bir hafıza olarak kabul edenler için bu hiçte öyle değildir.

Ve bu eserler mutlaka günümüz harflerine çevrilip basılmalı

Mazi ile bağımız kuvvetlendirilmelidir.

Yıllarca ecdadımıza ters baktık.

Hatta; bu harflere düşman olduk.

Halbuki bunlar bizim mazimizdi.

İnsan köküne sahip çıkmalı idi.

Halbuki biz kökümüzü inkar ettik, onları yerden yere vurduk.

Ve tarih bize vakarla cevap verdi:

"Geçmişini unutma !"

"Ecdadını sev" dedi.

Onlardan biz kötülük görmedik.

Bakın Mimar Sinan'ın ilimizde inşa ettiği rivayet edilen Ali Paşa (Paşa) hamamının suyu on kilometre uzaktan getirmişler, kanalizasyonunun ise şehrin beş kilometre dışına taşımışlar.

O asırda,

şu çevre anlayışına bakınız.

Ve Avrupa.

O asında pislik içinde kıvanıyordu.

Tuvalet anlayışı bile yoktu.

Bizlerin hâlâ ecdadımıza ve onun bıraktıklarına yan gözle ve inatla baktığımıızı görüyoruz.

Elin yabancıları, ta asırlar öncesinden kalma taş yığınlarına akın edip, meraklarını gidermek için buralara kadar geliyor ama, biz bundan uzak kalıyoruz.

Konuya duyarlı olanların seslerini yükseltmelerini diliyoruz.

Ama, işi gücü mark, dolar olanlar, şahsi menfaatlerini ön plana çıkaranlara sözümüız yok.

Allah göstermesin. Bu eserler yansa veya kaybolrsa bu efendilerin kılı bile kıpırdamaz.

Ama bizim yüreğimiz sızlıyor.

Çünkü tarihimiz heba oluyor

SONBAHAR

Eskiler dermiş:

"Ağustosun yarısı yaz, yarısı kış" diye.

Yazın kavurucu sıcaklarını geride bıraktıktan sonra, geldi sonbahara.

Her şeyin sonu hüzündür.

Neřeli gečen anılar.

Buluşmaların ayrılıkları.

Lezzetlerin sonu.

Gençliğin sonu.

Kahkahaların sonu.

Hayatın sonu.

Evet sonbahar.

İşte sonbahar bunları hatırlatır.

Ve sonbahar dünyanın sonunu hatırlatır.

"Ahir Zaman" diye tabir edilen "Dünyanın ömrünün ahiri"ni andırır. Peygamberimize bu yüzden "Ahir Zaman Peygamberi Aleyhisselati vesselam" denildiği gibi.

İlkindi vaktinde sonbahara benzetilir.

Sonbaharda ağaçlar nasıl ki yapraklarını bir bir döker.

İnsanlar yaşlılığa adım atınca saçı, başı, vücudu tıpkı sonbaharda dökülen yapraklar gibidir.

Gençliğinde taze bir gül çiçeğine benzeyen insanın ihtiyarlığında uyumuş ve uyuşmuş bir kır çiçeğine benzerler.

Tabii sonbaharın güzelliklerini bilmeyenler için bu böyledir.

Yoksa her mevsimin kendine göre bir güzelliği olduğu gibi, hayat sayfalarında kendi zamanlarına göre güzellikleri vardır.

Tıpkı; bu aydınlık ile karanlığın birbirlerinden çok farklı oluşları gibi.

Karanlıkta en güzel bir eşya dahi görünmez ve gizlenir.

Aydınlıkta ise, hiçbir şey kendisini gizleyemez.

İşte burada bakış açısı önemlidir.

Hayattan önce hayatın temelini, kavramını bilmek esastır.

Dünyayı avucum uzda bulduğumuz bir boşluk değil, misafir olduğumuz bir varlık olduğumuzu bilmeliyiz.

İşin mihenk noktası buradadır.

Bu anlaşılmadın ne mevsimlerin, ne de hayatın kıymeti anlaşılmaz.

Sonbahar gelir.

Kışlar gelir.

İlkbaharlar gider.

Yazlar gider.

Ama insanlar bu yer kürede gerçek hayatını bulamaz iseler vicdanları azap içinde, duyguları cansız,

kalpleri ümit den uzak, akılları ise annesini bulamayan yavrular gibi son nefese kadar kıvranırlar.

Bu ancak kabirde son bulur.

Çünkü kabir hayatı yeni bir hayatın, daha doğrusu gerçek hayatın başlangıcı perdesiz anlatır. Artık orada her şey bitmiştir.

Ne sonbahar.

Ne kış.

Ne yaz.

Ne de ilkbahar.

Mevsimler sona erer.

Orada ne yaşlılık vardır.

Ne de yorgunluk.

Ne tansiyon vardır.

Ne de kalp sektesi.

Artık her şey bitmiştir.

Tıpkı aynalar gibi.

O gün hiç kimse yaptıklarını inkar edemez.

Yalanlayamazlar.

İşte o ne arı sonbahar.

Korkunç sonbahar.

Dünyada sultanlara selam vermeyenler, orada sadece bir hiçtir.

Ne sevdiği dostları,

Ne sevmediği düşmanları,

Hiçbirisi ama hiçbirisi onlara bir fayda sağlayamazlar.

Sonbahar yaprakları bir bir toprağa ve sevimsiz
betonlara düştüklerinde ben hep bu manaları hatırlar,
sonbaharı hayatımda bir uyanış çaresi olarak görürüm.

Sonbaharın bir "son" olmadığını anlarım.
Mevsimlerin sadece bir sinema sahneleri gibi görürüm.

Mevsimler beni aldatmaz.

Mevsimler dünyama renk katarlar.

O saman severim sonbaharı.

Hem de sonuna kadar.

MANEVİ MEVSİMLER

Nasıl ki; bahar ve yaz aylarında toprağa daha
önce ekilen sebzeler ve tahıllar hasat edilir. Aynen
bunun gibi "Üç Aylar" diye tabir edilen bu aylarda
manevi yatırımlar yapıp, insan hem dünyada, hem de
ahrette elde edeceği muvaffakiyetlerin programların
uygulamaya başlar.

Başka vakitlerdeki sevaplara mukabil, bu
manevi mevsimlerde sevaplar binlere kadar çıkar.

Bu ayların içinde mübarek gece ve günler,
Ramazan ayının hayatı kaplayan atmosferi elbette yıllık
bir ibadet serüveninin sevimli, istekli, feyizli günlerdir.

Tabi bu müminler için böyledir. Halkımızın
yüzde doksan dokuzu Müslüman olması sebebiyle, üç
aylar hayatımızın bir parçası olur.

Nafile oruçlar bu aylarda çokça tutulur.

Kur'an-ı Kerimler bol bol okunur.

Zekatlar çoğunlukla bu aylarda fakir fukara dağıtılır.

Düşkünler gözetilir.

Ağlayanlar güldürülür.

Bu toplumsal bir hadisedir.

Asırlar boyu bu topraklar bu duyguyu ve
düşünce içinde şenlendi.

Müslümanlar bu topraklara hakim olduğu bin yıl içerisinde, hayatlarını bu tarz ile şekillendirdiler.

Açları doyurdu.

Kimsesizlere bakıldı.

Misafirler için hanlar ve hamamlar inşa edildi.

Toplumda büyük bir dayanışmanın izleri hiç silinmedi.

Koskoca Osmanlı, üç kıtaya hakim olan topraklarını sadece Anadolu'ya sığdırdı.

Fakat dünya, Osmanlıyı, adaleti ve insan haklarına saygısı ile andı, mertliği ile Yadetti.

Daha önce dile getirdiğimiz gibi bu sosyolojik bir hadisedir.

Bugün Türkiye'de yaşayan "Öteki Türkiye"nin adı budur.

Sessiz sedasız birçok olaylar olur.

Ekonomik hayatın içinde bankalarda bloke edilen paranın bir misli yastık altında yada ceplerde dolaşması, yardımların kimsenin görmediğı mekanlarda gerçekleşmesinin bir emare-sidir.

Çünkü yardımlar Allah için yapılır.

İnsanların yardımlardan haberdar olması son günlerde gündeme çıkmaya başladı.

Hani "Sağ elin verdiğini, sol el görmeyecekti" ve fakirler eziklik içinde bırakılmadan yapılmalı idi.

Oysa günümüzde ne fakir gerçek anlam biliyor, ne zengin üzerine düşen görevi hakkı ile yapabiliyor. İşte üç aylar böylesine bir atmosfer cereyan ediyor.

Bir kısım kitlemiz var ki; bunların farkına bile varmadan hayatını dünya üzerine kurmuş, devam ettiriyor.

Değil üç aylarda, on iki ayda bile günlük koşuşturmalarla saçlarını ağartıyor.

Burası dünya.

Elbette bütün insanları aynı kategoride değerlendirmek, herkesin bir çizgide olmasını beklemek mümkün değil.

Bizim sözümüz muhatabınadır.

Dini sadece camiye ve secdeye hakim ve mahkum etmek yerine, hayatın sütun tabakalarına yansıtmak bize düşüyor.

Din hayatın, hayatı. Hem ruhu, hem esası ihyayı din ile olur. Şu milletin ihyası" tespitine inananlar için elbette dini hayat büyük ölçüde insanın her saatine parmak basıyor.

Hayırlı üç aylar dileklerimle.

KIŞ!

Her geceden sonra, bir sabah. Her gündüzden sonra, bir gece. Her yazdan sonra, bir sonbahar. Her sonbahardan sonra, bir kış. Her kıştan sonra, bir ilkbahar. Her ilkbahardan sonra bir, bir yazın gelmesi hayatın ve kainatın bir gerçeği. Bir tabii halidir.

Boğucu bir yaz sıcağından, üşütücü bir kış soğukları ile baş başayız. Dökülen her yaprak, kışın habercisi oluyor bizlere.

Bu hal; ihtiyarlığı anımsatıyor.

İnsanın ömründeki güz mevsimini zihinlere getiriyor.

“Kış” diyoruz. Kendi gibi ismi de soğuk. Kar, Yağmur, Don ve Soğuk.

Bu hayatın gerçeği.

Yeryüzünün, bembeyaz karlarla gömüldüğü bir atmosfere adım adım yaklaşıyoruz.

Her mevsimin kendisine göre güzelliği ve zarafeti var.

Zaten öyle olmazsa; hayat çekilmez bir hal alırdı.

Baharın; dirilişini gören bizler, yeniden nebatat ve hayvanatın dirilişine şahit olup, hayrette kalırız.

Çiçekler, Böcekler, Sinekler, Otlar, Ağaçlar. Hepsi, ama hepsi yeniden aldıkları bir emirle canlanırlar.

Canlanır bütün yeryüzü. Bunlar bir devri daimdir.

Dikkatte bakanlar ibret alır.

Dikkatle bakamayanlar anlayamazlar.

Yeryüzü anlamayanlara hiddetlenir. “Kör olası gözü, görmez oldu yüzümüzü, hem işitmez sözümüzü” nidaları sanki simalarından okunur.

Yeryüzü ve gökyüzü böylesine bir kitap gibi okunur.

Ama okumayı bilenler için bu. “Onların gözleri vardır göremezler, kulakları vardır işitemezler, onlar tıpkı ölü gibidirler” Diye geçen Ayet-i Kerimeler akla gelir.

Ve yaşadığımız dünyada bu his o kadar gelişmiştir ki; bu ince şeyler adeta düşünülemez hale gelmiştir.

Halbuki; iman ne kadar inkişaf ederse, hayat o kadar denli, canlı ve sevimli bir hale geliyor.

Küçücük bir karınca.

Kırda açan bir çiğdem.

Gökyüzündeki yıldızlar.

Denizlerin haşın dalgası dahi insan ile konuşur hale geliyor.

Git fırtınalı bir denizden sor! “Ya Celil! Ya Celil! ” dediğini işiteceksin.

Hatta kedilerin mırıldanmalarından dahi “Ya Rahim!

Ya Rahim! “ nidalarını işitmek mümkündür.

Yaz gelmiş, Kış gelmiş ne çıkar?

Yeter ki; gönlümüze kış gelmesin.

O zaman işte asıl fırtınalar kopmuş olur sinemizde. Bir ömür boyu kışı yaşayıp, hiç bahar ve yazı görmeden dünyalarda dehşetli bir karanlık vardır.

Her gün kahrolan. Her gün biten. Ve her gün yıkılan dünyalar.

Kendi büyük bir nimet ve saltanat içinde bulunanların dahi kışlarına hiçbir zaman bahar gelmez. Onların dünyası karanlıktır. Semaya açık hiçbir bağı yoktur. İşte; asıl kış bu. Ezana. Kuran'a. Seccadeye. Camiye. Peygambere uzak bir dünya. İşte size kış. Hem de buzlu. Hem de zemheri gibi. “O’nu tanıyan ve itaat eden,zindanda dahi olsa bahtiyardır. O’nu unutan; saraylarda da dahi olsa bedbahttır.”

Mevsimler bir bir yeni seneyi bize misafir olarak getirirken hep bu manaları fısıldar aklımıza. Her şey geçicidir. Tıpkı mevsimler gibi. İnsan hayatı da öyle. Bir mevsimdir hayat. Amem-i Ervah, Anne karnı, Dünya, Kabir, Haşır, Sırat, Cennet ve Cehennem. Biz ise kıştayız.

Yeter ki; gönlümüz kışta olmasın.

BAYRAM

Hayatı “neşe”den ibaret saydık.
Ne bayramın tadı kaldı, ne de neşenin.
“Zehirli bir bala döndü” hayat.
Emeller elem oldu.
Dost aradık çöllerde.
Sonra bir Veysel çıktı söyledi: “Benim yarım kara topraktır”
Yeryüzünde hakir görülen nice değerleri toprak bağrına bastı.
İşte bayram o zaman bayram olmaya başladı.
Karanlıkta başka şeyi tanımayanların feryadına bayram yetiştirdi.
İlk bayram doğuşta yaşandı.
“Oğlan mı? Kız mı? “ hiç fark etmeden, daha adı konulmadan etrafa namı duyuldu.
İnsan bu.
Bayram ona has.
Yalnız ona mahsus.
Diğerleri ne anlasın bayramdan, ne anlasınlar seyrandan?
Nice kahırları sineye çekti.
Kahırlar ona aitti.
Dağların kaldıramadığı yükleri insan omuzsuna aldı.
Ve asırlarca omuzsunda taşıdı.

Halbuki kendisi et ve kemikten ibaret idi.
Ama olsun.
O insandı.
Çünkü: o aleme halife olarak gelmiş, halife olarak gidecekti.
Bir müsabaka açıldı.
İki taraflı müsabaka.
Biri Hakk'a yönelik.
Diğeri halka yönelik.
Yani;biri sadece dünyalık.
Diğeri hem dünya, hem de Ahret hayatına yönelikti.
İki silsile.
Ortağı yok bunun.
Hele şakası, hiç yoktu.
Şarkı ve türkülerde bayramın yanık ve yakıcı tarifi yapıldı asırlarca.
“Bayram gelmiş neyime,
Anam, anam garibem.
Kan damlar yüreğime.
Anam. anam garibem”
Bayramı sen analara sor.
Birde babalara.
Birde sevgililere.
“Araya hasretlik girdi” nidası ile çalan sazın teline sor.
Dağlar, ovalar, yollar.
Bayramı bunlar engelledi.
Benzi soluk yetimlere.

Bayramda çocuklarına elbise alamayan, cebine harçlık koyamadığı yavruların hüznüne sor sen bayramları.
Yoksa bir eli yağda, bir eli balda olanlara bayramın gerçek tadını sen anlatma.
Ve gerçek bayramı sabır yaşadı.
Gün oldu ağladı.
Gün oldu kahkahalarla güldü.
Asıl bayramı iman ile kabre gidenler yaşadı ve yaşayacak.
Dünyayı bir Cennet haline getirecek olan güzellikleri, meşru lezzetleri yerinde kullanan, elleri bırakıp, karanlıkta ışık arayanların haline bir bak.
Bayram, bayram olalı bu duyguyu yaşayanların bayramı hep zehir oldu, inanın.
Gelen geçer.
Geçen bir daha kapının eşiğinden bir daha dönmez.
Bayramın tadını çıkaran gerçek Müminler oldu.
Sahip olduklarına kanaat ettiler.
Ellerindekileri başkaları ile paylaşmayı bayram bildiler.
Hep verdiler. Almayı düşünmediler.
Bayram o zaman bayram oldu.

MEVSİMLER GEÇTİ

Yeni yıldan beklentiler var.

Yeni yıldan ümitler var.

Her yıl yeni yıl kış ile başlar.

İlkbahar ile selamlaşır.

Yaz ile merhabalaşır,

Sonbaharla vedalaşır.

Bu bir silsiledir.

Yani bir sıradır.

Eskiler sonbahara “güz mevsimi” demişler. Hüzünler saklıdır sonbaharda. Sararan yapraklar.

Kuruyan ağaçlar akla gelir.

Ve tekrar “kış”a bağlanırsınız.

Yeni yıl ve kış.

Kar ile,

Yağmur ile,

Soğuk ile,

Don ile meşhurdur kış.

Allah kimsenin gününü “kış” etmesin. İşin en önemli tarafı bu zannediyorum.

Mehmet Akif Ersoy'un:

“his yok, acı yok, leş mi kesildin.

Hayret veriyorsun bana sen böyle değildin” Mısralarını okuyunca hep kendisi ile küs olan insanlar gelir aklıma. Koca ömrünü böyle geçirenler vardır dünyada. Bir tebessümü çok görür çevresindeki insanlara.

Hani derler ya “mahkeme duvarı gibi” diye, aynen öyle.

“Allah kimseyi açlık ve soğuk ile imtihan etmesin”

Hani öyle derlerdi eskiler.

Ve hani; “Komşusu aç iken tok yatan bizden değildir.

Veren el, alan elden üstündür”

Kim söylemişti bunları? İki cihan SERVERİ söylemişti.

Sahabenin biri öyle söylüyor: “Hayatımda ondan fazla tebessüm eden hiçbir kimseye rastlamadım”

Mevsimler ne kadar çetin ve dehşetli olursa olsun, gönüllerde yaz aylarının sıcaklığı, bahar aylarının yeşilliği, kış aylarının yumuşak kar taneleri, sonbahar ayların tatlı sarı yaprak hüzneleri dolaşsın.

Allah hiçbir iyiliği boş bırakmaz. Hatta Cehennemde bulunanların dahi ateşte bir derece ülfet peyda etmeleri ile acılarının azalacağını biliyoruz.

Cenab-ı Hak onlara mükafeten, dünyada yaptıkları bazı iyi işlere karşılık cezalarını hafifletiriz.

Dünya dediğimiz şu meskenlerden, aslında her biri birer misafirhane olduğunu hatırlatıyor.

Yeryüzüne gelip geçenlerin hangisine kalmış ki bu topraklar.

Kur'an-ı Kerim “Şüphesiz insan zarardadır” derken bunları hatırlatıyor bizleri.

Manasız tartışmaların hiçbir anlamı yok inanın.

“Gelin işi kolay kılalım,

Dünya kimseye kalmaz” Diyen Yunus Emre almış olduğu mesajını dünyaya duyurdu. Hem de asırlar öncesinden.

İnsan ve doğa sevgisi imanla canlanır ve hayatlanır.

Yoksa imansız sineler bedene adeta bir yük olur.

Yoksa mevsimleri sadece adı ve esintileri vardır.

Asıl olan hayattır, hayatın gerçekleridir.

İHTİYAÇLARIMIZ

Bir araştırmaya göre temel ihtiyaçlarımız yüz yetmiş dokuzaya çıkmış.

Her bir insan bu ihtiyaçlarına ulaşabilmesi için çok sıkı bir çalışma temposunda olması gerekiyor.

Bu sıralamada benim en çok dikkatimi çeken “zaruri ihtiyaçlar” kısmı oldu.

Özellikle “Kültür Hayatımız” bu sıralamada yüz on dokuzuncu sırada olması doğrusu beni en çok dehşete düşürdü.

Geri kalmışlığın en birinci özelliklerinden “kültürün” zaruri ihtiyaçlar sıralamasında sonlarda yer almasıdır.

Toplumun sadece üst seviyelerinin buna kafi geleceğine inanmıyorum.

Avrupa ülkelerinde kişi başına bir günde kitap okuma alışkanlığı yirmi dakikanın altına düşmezken,

ülkemizde bu rakam yüzde birin altındadır.

“Bilim Toplumu” veya bilinçli toplum olmanın temel unsuru kitaptan, bilgisayardan veya seminer dinleme alışkanlığından geçtiğini bilmeliyiz.

İkinci temel ihtiyacımız, ihtiyaçlarımızın yerine getirilmesidir. Yüzde on bir mutlu azınlığın refah seviyesinin yüksek olması diğer yüzde seksen

dokuzunun meşakkate ve sefaletle atıyorsa, bu gerçek mutluluğun adı olamaz.

Bu bakımdan refah seviyesini yükseltmek tümü toplumun en temel görevi olmalıdır.

Üçüncü temel ihtiyaç veya hedef birlikteliktir.

“Komşusu aç iken tok yatan bizden değildir” anlayışı toplum hayatımızda oldukça zayıflamıştır. Egoizmin zalim çehresi yerine, birbirlerine tebessüm ile yaklaşan insanlar olmak durumundayız. ”Kimin himmeti millet ise o tek başıyla küçük bir millettir. Kimin himmeti kendi nefsi ise o bir hiçtir” duygusunun asırlar boyunca ne kadar işe yaradığını tarihten öğreniyoruz.

Yoksa toplumu karnı tok-sırtı pek bir yapıya kavuşturursanız dahi, gerçek neticeyi meydana çıkarmamış sayılırsınız.

Çünkü; bilimsiz toplumlarda şiddet büyük ölçüde hakim hale gelir. Düşünce farklılıkları ne kadar derin olursa olsun bilim onu bir merkezde birleştirir, en azından asgari müşterekleri belirler.

“Ya oku, ya dinle” sakın üçüncü olma” atasözü çok yerinde söylenmiş bir tespittir. Üçüncü olduğun bir toplumda işte mevcut neticelerle karşı karşıya kalırsınız. Alt tabakadan yukarı tabakaya kin ve nefretle, üst tabakadan da alta aşağılık kompleksi baş gösterir.

Bir toplumun aynası eğitim kurumlarının kapasitesine ve ne kadar kaliteli olduğunu gösterir.

Doğruluğun siyasi hayattan ve bilim merkezlerinden tatile gittiği dönemlerde mevcut sıkıntılar hep kendini göstermiştir.

Tek dünyalı zihinlerde bunun aksini gözlemlemek mümkündür. Tepeden bakan bir anlayışın, başkalarının her çeşidini devlet ve ailelerde egemen kılan fertlerin, insanlarla birbirine bağlayan güzel davranışları unutan bir toplumun elbette yapacağı şey gerçek bilim ve objektif davranışlardır. Kendisini midesine ve sağır eşyaya hapsetmeyen şuurlu kimselerin gayretlerine bağlıdır.

Bu temel üç noktayı çözmeyen toplum ihtiyaçlarının kaçta kaçını temin etse de huzurlu sayılmaz, gerçek saadeti bulamaz.

Hem dünyası yanar, hem de Ahreti.

GEZELİM-GÖRELİM

Güzelim Anadolu.

Doğusu, batısı, güneyi, kuzeyi.

Dağları, ovaları, yaylaları, denizleri, gölleri, göletleri, ormanları, şelaleleri, tozlu yolları ile Anadolu.

Asırlar boyu nice dertlere ve medeniyetlere mekân olan Anadolu.

Anadolu'nun asıl sebepleri Selçuklu olmuş, Osmanlılar olmuş.

Aşılmaz dağlar aşılmış, gidilmez yollara gidilmiş.

Anadolu vatan olmuş bize.

Ana ne yazık ki; vatanımızı yeterince bilmiyoruz, tarihimizi yeterince anlatamamışız.

Dünyanın dört bir yanından yurdumuza gelip, gününü gün edenlere inat, bu millet gerek imkansızlıklardan dolayı,gerek ilgisizlikten dolayı vatani gezmekte,görememektedir.

Sadece kendi çevresi ile iktifa eden toplumumuz kendi köyünü, kendi kentini bile yakından bilememektedir.

Tarih ve doğa sevgisini bilgi sağlar, hedefleri belirler.

Yaşadığımız dünyayı bilmek, onu yalnızca haritanın küçük kapsamında veya dar kalıplı okul kitaplarında değerlendirmek bir noksanlıktır.

Ülkemizi bilemiyoruz,

Bölgemizi tanıyamıyoruz,

Peki dünyayı?

Oda bize çok uzak.

Dış ülkeler nezdinde ki merakımız ve seyahatimiz daha zayıftır.

Ya imkanlarımız yok,

Ya da lisanımız zayıf.

İstatistiklerimizde seyahat amaçlı dış geziler Avrupa ülkelerine göre oldukça düşük.

Oysa, insan merak sahibidir.

Bilmek ister,

Öğrenmek ister,

Ama ne çare,

Ama ne fayda,

Sıkıntıların adına “Stres” demişiz.

Önce evim,

Sonra eşim,

Sonra eşim,

Sonra çocuklarım,

Torunlarım,

Gelinim,

Çok endişeli bir toplum haline geldiğimizin farkındayız.

Hayatı sadece yemek, içmek ve bol bol para depolamak olarak ele alan yanlış bir hayat biçimini yaşamaya başladık.

Kültür,

Estetik,

Tarih

Sevgi ve beraberlik şuurundan uzak hayat yaşıyoruz.

Bunun temeli bilgidir.

Okul çağlarından başlayarak, hayatın sonuna kadar devam edebilecek olan serüven bilimle şekillenir.

Bilgi insanı harekete geçirir.

Arkadan merak gelir.

Çünkü o “ilmin hocasıdır”

Yer altında,

Yer üstünde cereyan eden ne kadar bilinmezler varsa,onları bilmek insanın fitratında vardır.

Bu açıdan tarih unutulmaz bir değer haline gelmiştir.

Ne kadar eskiyse,o kadar değerli hale gelmektedir.

Ama sofrasına ekmek götüremeyen, vergisini

ödeyemeyen, çocuğuna yeterli bir eğitim

veremeyen,başını sokacak bir yuvası olmayan,aylarca

et tabağına gelmeyen insanların,gezmesi ve görmesi

nasıl düşünülebilir.

Gezmek-görmek varlıklı insanların işidir. Çocuklarını

alıp pikniğe dahi gidemeyen insanların öyle iller arası,

bölgeler arası, ülkeler arası gezilere katılması

düşünülemez.

Engin ovalar,

Yüce dağlar,

Çağlayan ırmaklar onların neyine?

Aş-ış-ve gelecek endişesi olanlar ile bunların

konuşmak, onların yüzlerini sarartır.

Ama görenlerde ondan dersler çıkarmalıdır.

FESTİVALLER

Çocukluk yıllarında yılda bir tekrarlanan şenliklerin ada “Panayır” idi. Bu panayır şenlikleri şimdi buğday pazarı olarak hizmet veren mevkide yapılırdı. Yağmur yağdığı zaman ortalık su göletleri ve çamur ile dolardı. Şenlikleri yapan ve icra edilen yerler çadır idi.

Şans oyunları,

Dönme dolaplar,

Çarpışan arabalar,

Döner zincirli yelpazeler,

Silah atışları gibi birtakım oyunlardan ibaretti.

Çocukluk işte.

Gider bu olan biteni izlerdik.

Bir salonda motosiklet gösterileri yapılırdı.

Motosikletten çıkan dumanın kokusu hâlâ burnumdan kokar.

Daha sonraki yıllarda bu etkinlikler daha düzeyli hale getirildi.

Adına “Festival” denildi.

Bu sadece Çorum'a has olmayıp “Uluslararası” bir kimlik kazandı.

Seksenli yıllarda başlayan bu faaliyetler iki binli yılları buldu.

Birçok festivaller yaşadık.

Birçok ülkelerden gelen folklor ekiplerini ilgi ile izledik.

Cıvıl cıvıl renkler ile hayret veren bakışlarla gözlemledik.

Ticaret ve sanayi sergileri ayrı bir renk kattı festivallere. Çorum'da üretilen birçok mamulün tanıtımı yapıldı. Halkımız değişik bir şeyler görmenin heyecanı ile bu festivallere akın etti.

Çorum'u tanıtıcı bazı fikri sempozyum ve açık oturumlar, konferanslar düzenlendi.

Bence işin en verimli tarafı bu olmasına rağmen maalesef bu kültürel faaliyetler halktan fazla ilgi görmedi.

Kitap sergileri açıldı. Ama sergiye iştirak eden yayıncılar katıldıklarına pişman oldular. Gezenler çoktu ama alış veriş yapanlar o kadar azdı ki.

Kitap okuma düzeyinin yüz binlerin altında olan bir halk için adeta “kitabın burada ne işi var ?” gibi bir izlenim bıraktı.

En fazla alaka yine dönme dolaplara, şans oyunlarına, çarpışan arabalara oldu.

Hayatını şenlik havası içinde geçirenlerin uğrak yeri oldu festivaller. Birçok avare gencin ve ekmek arası döner satanların uğrak yerleri oldu festivaller.

Yine yabancı folklor ekipleri geldi, nostaljik sayılan faytonlar hevesli Çorumluları taşıdı, taşıdı.

Doğrusu “Uluslar arası” boyutunu pek göremesek de halkın beklentilerine uyan bir festival havası da vardı. Yoksa, bir yıl öncesinden uğradığı festival alanına, bu yıl yine aynı şeyleri görme ihtimaline karşı yine topluluklar halinde gidilecek, ya bir çatal kaşık takımı, yada çocuğuna bir balon alınacak.

Dar alanlarda ve dar mekanlarda sergilenen sanayi ürünlerine şöyle bir bakıp geçeceğiz.

Faydası şu olacak belki:

Seyyar satıcılar ve işportacıların rantları birden artacak. İşinden, gücünden fırsat bulanlar ise şöyle bir iki saati çocukları ile beraber bu alanda geçirecekler.

Resmi törenler yapılacaktır,

Kendimiz çalıp, kendimiz oynayacağız. Çevre illerden veya büyük illerden “şu Çorum'daki Uluslar arası festivali bir gezelim” diye gelenler var mı hep merak ederim?

Ama olsun. Halk biraz deşarj olur.

Yaşasın festival!

Yaşasın eğlence,

Yaşasın halk oyunları.

SICAKLAR

Kış, bahar derken yaza geldik.

Gerçi ; ”Çorum'un yazından ne olacak, ancak iki ay boyunca sıcaktan sonra havalar tekrar serinleyecek” diyenler haksız sayılmaz.

Eskiler:”Ağustosun yarısı yaz, yarısı kış” demişler.

Güneş bizim hayatımız.

Onun sıcaklığına muhtacız. Bizim hem yaz, hem kış aylarında sobamızdır.

Aslında kış Cehennemi, yaz ayları ise Cenneti hatırlatır. Çünkü; biri soğuk, biri sıcaktır.

Günlük sıcak ve soğuklara aldırmayız. Aslında kış gönüllerde olmasın. Asıl sıcaklık kalplerde yaşansın.

İnsan gafildir.

İnsan zalimdir.

İnsan gaddardır.

Hayatın yalnız bugünü bilir. Geçmişini ve geleceğini az düşünür.

Hazır bir dirhem lezzetini ilerideki batmanla gelecek lezzete tercih ederiz.

Dünyada da öyle değil mi?

Küçük bir lezzet için, haram bir şey için senelerce hapsi göze alırız. Ama bakarız ki; hata yaptığımız şey, çektiğimiz cezaya hiç mi hiç değmez.

Sıcaklar yakar.

Haramlar da.

Günahkar kalpte yerleşir.

Kök salar.

Onun sıcaklığı adeta bütün vücudumuzu yakar.

Bu ateşten daha kuvvetlidir.

Ham hayalleri, büyük günahları ateş yakar, kömüre çevirir.

Bir defa yanmak ile bitmez.

Ama sonsuza kadar.

Ya yer altındaki ateş? Bugün bilim adamlarının tespitine göre dünyanın ortasındaki çekirdek yani magma, ateşten iki yüz misli derece yüksek sıcaklıkta. Her otuz üç metre derinlikte bir derece sıcaklık artıyor. Yerin ortasına gelince burada şiddetli bir ateş ile karşı karşıya kalırız.

Kaplıcanın sıcaklığı, yanardağların lavları buna delildir.

Ya içimizdeki ateş? Onu ancak Allah C.C. sevgisi söndürebilir. Namaz onu daimi bir gıda halinde besler.

Ya ateşi sönmeyenler? Asıl acınacak onlardır. Hem Dünyada, hem Ahrette yanarlar. Onların ateşi hiç sönmez.

Sıcaklar mı?

Bu ne ki?

Daha büyüğü varken, Dünyanın 40 derece sıcaklığına kim bakar! Sıcaklar deryaları hatırlatır. Ya bizi yakar ya da günahlarımızı.

Çok merak etmişim, sonra öğrendim. Peki insan Cehennemde yanacak, yanacak sonra? Sonra ateş ülfet ve ünsiyet peyda edecekmiş.

Bu Cehennem dahi insanlar için bir nimettir.

İnsan yok olmayacak.

Baki kalacak.

Yansa da, kavrulsa da.

Sıcaklarda hep bunu hatırlarım.

Küçük kayıplardan korkarak hep büyük mahrumiyetlere toslarım.

Güneş insanlara gülümser. Onun da dili vardır. Bizimle konuşabilir, bizimle hasbıhal eder ama biz anlayamayız.

Peki güneş kıyametten sonra nereye gidecek? Elbette ki Cehenneme. Orada bizimle beraber, yani Cehennemde.

ZAFERLER

Ağustos ayı zaferlerle doludur.

Bin yıllık tarihimiz bunun unutulmayan sayfaları ile doludur.

2 Ağustos 1914 Birinci Cihan Savaşının patlak vermesi ile seferberlik ilan edilir.

3 Ağustos 1545 yılında Estergon Kalesi fethedilir.

5 Ağustos 1552 yılında Turgut Reis Ponza Zaferini kazanır.

7 Ağustos 1917 yılında Muş düşmanı sinesinden atar.

8 Ağustos 1916 da Bitlis düşmanı vatanından kovar.

9 Ağustos I. Kosova Zaferi kazanılır. Sultan Murat Şehit olur.

11 Ağustos 1473 Otlukbeli Zaferi kazanılır.

14 Ağustos 1947 Tarihinde Kıbrıs Barış Harekatı gerçekleştirilir.

15 Ağustos 1551 de Libya'nın fethi gerçekleştirilir.

20 Ağustos 1543 Barbaros Nis Kalesini feter.

21 Ağustos 1915 II. Anafartalar Zaferinin kazanılması.

23 Ağustos 1514 Tarihinde Çaldıran Zaferinin kazanılması. Yine aynı gün 1921 de Sakarya Muharebesinin kazanılması.

24 Ağustos 1516 Mercidabık Zaferinin kazanılması.

25 Ağustos 1516Tarihinde Yavuz Sultan Selim Haleb'i teslim alışı.

26 Ağustos 1071 Alparslan'ın Romen Diyojen'i yenip Malazgirt Savaşının Anadolu'nun Türklere açılışını sağlaması.

27 Ağustos 1389 da Kosava Meydan Muharebesi.

27 Ağustos 1922 de Afyon düşman çizmelerinden kurtulur.

28 Ağustos 1922 Kütahya alınır.

29 Ağustos 1521 de Belgrat Fethedilir

29 Ağustos 1526 tarihinde Mohaç Zaferi kazanılır.

30 Ağustos 1922 Dumlupınar Muharebeleri zaferle neticelenir, düşman İzmir'den denize dökülür.

AĞUSTOS; zaferler ile dolu dolu yaşanır.

Bin yıllık Selçuklu ve Osmanlı dönemlerinde elli milyona yakın Şehit verilir.

Ve milyonlarca Şehit “İlây-ı Kelimetullah” uğruna, yani Allah'ın dinini yaymak için mücadele edilmiştir.

Bir hilâl uğruna nice güneşler batar.

Sorgusuz-sualsiz Cennete giden kahramanlar geçididir bu.

Bu bir destandır.

Bu bir istiklâl mücadelesidir.

Şan ve şerefle yaşanır.

Zaferler birbirini kovalar.

Ecdadımız adını altın harflerle yazdırır tarihe.

Bunlar sadece okunsun ve övünülsün diye değil,bir emanete sahip çıkılsın diye.

Kan gölüne geldi, Çanakkale.

Cönk Bayırı, Seddülbahir.

“Çanakkale Geçilmez” İmzası kanla yazıldı Çanakkale'ye.

Aylarca bu dereler su yerine kan akıttı.

Ama; verilmedi VATAN !

Nice yiğitler, bıyıkları daha terlemeden toprağa düştüler.

İstanbul Darulfünun'daki öğretmen ve öğrencilerinin yüzde doksana yakını Çanakkale'de namahrem eli değmeden hayata veda ettiler.

Zaferler yazıldı.

Altın harflerle.

Hiç kimse onu silemedi.

Silemeyecekte.

BİR SONBAHAR SABAHİ

Hayat devamlı değişim içinde devam ediyor.
Sonbahar adı üzerinde bir “son”u hatırlatıyor.
Her şeyin bir başlangıcı olduğu gibi, bir sonu da vardır.
Sonbahar hüznün mevsimidir.
İslâm literatüründe yaşadığımız asır “Ahir Zaman”
olarak yad edilir.
Yani “Son Zaman”
Kainat aslında bir sonbahar mevsimi yaşıyor.
Her an dağılmaya müsait bir mahiyette yaratılan kainat
üzerinde yılların, hatta çağların ağırlığını taşıyor.
Gerek hadislerde, gerekse Kur'an Ayetlerinde şu
gördüğümüz unsurların bir gün darmadağın olacağını
öğrendik.
Bir Cuma günü güneşin batıdan doğması ile her şeyin
bitmesine şahit olacağız.
Sonbaharda yapraklar sararır.
O güzelim yeşillikler yerini hüznünlü bir sarılığa bırakır.
Tıpkı insan ömrü gibi.
İnsan doğar.
Doğduğunda tıfıldır.
Yardıma muhtaçtır.
Her ağlayışında çevresindekileri emrine koşturur.
İnsan çocuk olur.

Sevgisi ile kahramanları bile kendisine yardımcı yapar.
İnsan gençleşir.
Gençliğinde güzeldir.
Herkesin ilgisini çeker.
Tıpkı baharda yeşile ve güle gösterilen ciddi alaka gibi.
İnsan yaşlanır.
Derisi çekilir.
Saçları ağarır.
İhtiyar insanların çevresindeki eski dostları azalır.
Çocukluğunda ve gençliğinde onu göklere çıkaranlar
bir bir onu aramaz olurlar.
İşte bu bir sonbahar mevsiminin ta kendisidir.
Mahzundur gönüller sonbaharda.
Çok şiirler yazıldı.
Sonbahar üzerine.
Hepsinde hüznün kokuyordu.
Ama sonbaharın taze bir başlangıç olduğunu bilenler
bu yapraklarda, sarı yapraklara tebessümle ile bakarlar.
Hayatlarını ve fiziki güzelliklerini kaybetmemek için
büyük gayret gösteren insanlar, çok sevdikleri
dünyanın sonbaharını bir türlü durduramadılar.
Bu tıpkı dört mevsim gibi idi.
İlk doğum bahardı.
Çocukluk ve gençlik yılları yaz gibi idi.
Ölümü kışa benziyordu.
İnsanlar hep koşturdu.
Dünyanın kıytırık zevk ve lezzetleri için bir türlü bu
hayat mevsimlerini kabullenemedi.

Yaşı sonbahara geldiği halde halâ asi gençler gibi
hayatı isyan ve günahlarla geçti.
Ve ansızın gelen ölüm haberi, onu sonbahar
yapraklarının çöpçü tarafından süpürülüşü gibi, onu alıp
götürdüler.
İlk sorgulama kabirde başladı.
“Rabb'in Kimdir ?”
“Dinin nedir ?”
Peygamberin kimdir ?”
Sonbahar sorgulandı.
Cevabını yerinde verenler kazandı.
Veremeyenler mağlup oldu.

FIRSATLAR

Zamanlar vardır,
Mevsimler vardır.
Günler vardır,
Saatler vardır,
Dakikalar vardır.
Bu vakitlerin değerli olanları vardır.
Bir de her zamanı ve her anı değerli geçirenler
vardır.
“Her günü bayram bil” sözünden hareket ederek
hayatımızı verimli hale getirebiliriz.
Eskilerin “Şuhur-u selase” dedikleri, şimdiler
“üç Aylar” diye tarif edilen zamanların bizler için
oldukça önemi var.
Bazı topraklar vardır, çoraktır. Fazla verim
vermezler.
Bazı topraklar vardır verimi maksimumdur.
Yani verimi yüzde yüzdür.
İşte yaşadığımız günler ve aylar verimli
topraklar gibi maksimum fayda sağlar.
Diğer vakitlerde yapılan ibadetlerin sevabı bire
on ise, bu aylar ve günlerde binlere, on binlere, seksen
küsür yıllık bir ömrü sevapla geçirmiş gibi sevaplar
kazandırır.

Diğer ümmetlerden bin yıl kadar yaşayanlar olmuş. Tabi bin yıl yaşayan insanların sevapları ile asgari yetmiş-seksen yaş arasında büyük bir sevap farkı ortaya çıktığındandır ki, Cenab-ı Hakk Peygamberimize ve kıyamete kadar gelecek ümmetine binlerce yıl yaşamış gibi sevap kazanma zamanlarını ve vakitlerini ihsan etmiştir.

Mübarek gün ve gecelerdeki binlerce sevaplar işte bu bin yıllar gibi sevapların tatlı anlarıdır.

İçinde bulunduğumuz aylarda Regaip, Miraç, Berat, Ramazan ve Kadir geceleri gibi çok verimli geceler ve günler vardır.

Zira hayat durmuyor.

Zaman bir sel gibi akıyor.

Dünya dönüyor,

Güneş batıyor,

Güneş doğuyor.

Günde ortalama yüz bin tane insanın ölümü bizi ürkütüyor.

Dünyanın bir imtihan olduğunu bilenler için bu günler ve aylar oldukça önemlidir.

Bilmeyenler,

Ya onu hiç tanımayanlar,

Ya onu hiç sevmeyenler?

Bunlara acımak lazım.

İçi boş tencere ve tenekelerden farksızdır onlar.

Kabirde Münker-Nekir Melaikelerine verecekleri cevapları dahi bilmezler.

Ya ihmal edenler ?

Ya vakit bulamıyanlar?

Ne kadar büyük bir kayıpla karşı karşıyadırlar?

Zamanları yaşıyoruz.

Tıpkı sinema levhaları gibi.

Zaman şeridine takılmış gidiyor.

Bizler onun şeridinde hayatımızı devam ettiriyoruz.

Kah ağlayarak,

Kah gülerek,

Kah düşerek,

Kah kalkarak.

Gününü gün ettiğini zannedenlere soruyorum ?

Af edersiniz önce kendime soruyorum:

“Hayatın nasıl geçiyor?”

“Efendim istifade etmeye çalışıyorum “

Kendimi aldatmışım.

Birde baktım, birçok zaman geçmiş.

Ben onlardan mahrum olmuşum.

UNUTULMAYAN HATIRALAR

Hayat bu.

Çağları var.

Asırları var.

Yılları var.

Günleri var.

Mehmet Akif Ersoy:

” Bir zamanlar dinimiz varken her şeyimiz vardı” der.

Bu ifade iyi tahlil edilmediği zaman yanlış manalar hatıra gelebilir.

Dinimiz her zaman vardır.

Kıyamete kadar da devam edeceği de şüphesizdir.

Ancak; burada kastedilen mana, dinin sosyal hayatta ve kalplerde yaşanmasıdır.

Bu hayata yansımıştı.

Bin yıllık Anadolu Tarihinde bunun kazınılmaz izlerine rastlıyoruz.

İşte “Bir zamanlar dinimiz vardı, her şeyimiz vardı” ifadesinin aslında fizyonomisi oldukça yüksektir.

Bir serzeniştir.

Bir hasrettir.

Bir hedeftir.

Ramazanları bu açıdan ele aldığımızda oldukça geniş bir materyal bulabiliriz.

İftarları,

Sahurları,

Teravileri,

Mukabeleleri,

Fakirlerin ihya edilmesi gibi,

Sosyal hayata yansıyan yanları ayrı bir tez konusu olabilir.

Bu temel karakterlerin hayatımızda uzanan yansımaları lezzet kaynağımız, geçmişte yaşayanların günümüze moderniz edilmesi bir mecburiyet oldu.

Ama unutamıyoruz.

İçimizi çekerek anlatıyoruz bu duyguları.

Her birimiz yaşına göre.

Dedeler,

Nineler,

Amcalar,

Ve teyzelerin iç çekişleri elbette başkadır.

Kerpiç ve iskedos mekanlarda yaşananlar, gözyaşları ile yad edilir.

Sonra ecdadımız hatırlanır.

Nerede benim tozlu yollarım.

Taş kaldırımlar.

Cumbalı konaklar.

Tokmaklı kanatlılar.

Pekmez yapılmakta kullanılan sıra oluklarını,

Gıcırdaklı kağnıları,
Çok süslü Konya arabaları unutmayacağız.
Kökümüzü inkar etmeyeceğiz.
Ama özlüyoruz.
Samimi dostlukları,
Karşılıksız sevgileri,
Toprağı özledik.
Bahçeli evleri,
Süt depomuz olan bereketli sarı inekleri.
Merkebiz vardı ahırda.
Ne markası vardı, nede kaskosu.
Ne kaporta masrafımız vardı,
Ne de egzoz derdi.
Bir zamanlar bunlar vardı.
Şimdi ise bol bol gürültü var.
Elini neye atsan elinde kalıyor.

KAR GİBİ

Bembeyaz.

“Kar gibi” sözleri genelin dilinde gezer.

Kar berekettir.

Yağmur ve kar tanelerinin gökyüzündeki azotlu bileşikleri yer yüzüne indirmek ile, toprağa gübre olmasını neyle izah edebilirsiniz?

Yoksa yeryüzü bir çöl halini alacaktı.

İnsanların dağlara ve ormanlara gübre ekmesi de mümkün olmayacağına göre bu ancak, her şeyde Allah'ın lütfü ile iletilmektedir.

Karın yağmasını “ felaket” olarak kabul eden insanlar önce kendi ihmallerine baksınlar.

Ve insanlar;

Dünyada bir misafir olduklarını unutturcasına, yerin ve göğün kendilerinin tapulu mülkü sanırlar.

Fakat böyle olmadığını, ondan konup, göçenler son anda anladılar.

Kar berekettir.

Ondaki derin nüfus edici zenginlikler ile yer altı suları çoğalır, adeta toprağın midesine gıda olur.

Birçok şiirler yazıldı kar taneleri üzerine.

Kimi üzerine aşk nameleri kondurdu, kimi hüznü duyguları yükledi.

Ama kar yine yağdı.

Her tanesi bir melaike yere indirdi.
Biz ise, başımıza bela zannettik onu.
Ama aldandık.
O ise eriyip gitti.
Sonra yine geldi.
Selam verdi.
Kah sabah,
Kah akşam.
Birde bakmışız her taraf beyaza boyanmış.
Adeta günahlarımızı silmiş.
Örtü olup ayıplarımızı örtmüş.
Basmaya kıyamadım,
Bakmaya doyamadım.
Bakmak ayrı,
Ondan mana çıkarmak ayrıdır.
Aman duygusuz olmayalım.
Edebiyatı ve şiiri yerle yerine koyalım.
Uzun havayı matem çadırına döndürmeyelim.
Ve kar taneleri.
Hepsi bununla ilgilidir.
Rüzgarın bile esişinden mana çıkaran duygulu
insanlarına sor.

Gerçek nedir?
Basıp geçtiğimizden anlam çıkarmak his işidir.
Hayatını mutfak ile tuvalet arasında geçiren
duygusuzlar bu yazıyı okusa ne yazar ?
Ve kar taneleri.
Sen hep yağ üzerimize.

Biz sana aşığız.
Bir dostun pamuk elini tutmak gibi.
Yarın eriyip aramızdan gideceksin biliyorum.
Sende bizim gibi misafirsin.
Kar gibi berrak,
Yağmur gibi aziz,
Rüzgar gibi tebessümlü oldum.
Hayatı o zaman anladım.
Güneş doğdu üzerime.
Tadına doyulmaz bir manzara bıraktı gözüme.
Sen hoş geldin,
Güle güle git emi.

KURBAN

Ve “KURBAN”

O;geldiği an bir tartışma başlar.

Kimi kanını,

Kimi etini,

Kimi ise derisini.

Sair zamanda dini “irtica” ile vasıflandıranlar, işin deriye ait kısmına gelince bir numaralı “irtica”cısı oluyorlar.

Hayret ediyoruz.

Bu nasıl olur?

Burası Türkiye. Efendim.

Olmazlar olur.

Akıl almayan işler yapılır. Hatıra gelmeyen şeyler yapılır.

Bu tartışmanın yıllardan beridir yapıldığı malum.

Bir kurban derisinin camiye ve vakıflara bağışlanmasından daha makbul bir tarafı var mı?

Büyük yaygaralar kopacak yine.

Nice laik, çok sesli beyanatlar verilecek, tehditler savrulacak, karakollar ve mahkeme koridorlarında derinin hesabı verilecek.

Bu işin istismarını yapanlar en ağır cezaya çarptırılsın.

“Hayır kurumlarına topluyorum” deyip, bu derilerin paralarını meze yapanlar sille yesin.

Ama bu deriler camiye kubbe, minare, şadırvan ve Kur'an kursuna gelir olarak toplanıyor ve bağışlanıyorsa bunun tevili olması mümkün değildir. Bazılarının iddia ettikleri “Bu deriler bazı irtica kuruluşlarına büyük gelirler sağlayıp, irticanın yol bulmasına zemin hazırlıyor” diyenlere bir sözümüz var. Bırakın efendim bu yersiz lakırdıları. Varsın herkes inandığı gibi hareket etsin. Artık bu iş kabak tadı vermeye başladı. Kimsenin Devlet müesseselerini bir baskı aracı olarak kullanıp alet etmesin.

Ağzımızın tadını bozmayın.

Zorla güzellik olmaz.

Bu kurumda yıllarca yapılan suiistimalin artık cılkı çıktı.

Dünyanın hızla şeffaflığa, demokrasiye koştuğu bir atmosferde bizlerin halâ dikta diktatör yasını ölçü alması kadar garip bir şey olmaz.

Bırakın benim kurbanımı.

Onu çok laikler görmesin, derine el uzatmasın diye endişe içinde olmayayım.

Ah seni politikacım ah!

Şu 18 Şubat Miladının başlamasına zemin hazırladın. Halbuki bizim böyle dertlerimiz yoktu.

Herkes derisini istediği yere verir, kurbanını istediğine kestirir.

“Kanlı mı olacak, kansız mı olacak ?”

“Gavur aşıkları”,

“Sizi gidiler sizi”

Gibi seviyesiz beyanatların nicesini kurban haline
getirdiğini bir gör.
İşin kavgası yine masum Anadolu Halkına kaldı.
Onların bir kısmı şimdi sözde demokrat oldular.
“Tek başına iktidara gelecekler”
Hey benim halkım hey!
Avucunuzu yalayın.
Bir defasında yarım yamalak hükümet oldunuz,
başımıza neler geldi hep beraber gördük.
Dokunmayın benim kurbanıma; o'nu gönlümce
keseyim.

BAHAR

Toprak kokmaya başladı.
Tohumlar yer altından canlanmanın eşiğinde.
Bu bir var oluşturun.
Yeniden yaratılma, yeniden doğuş.
Baharın rengi yeşildir.
Onda canlılık vardır,
Onda heyecan vardır.
Her geceden sonra bir baharın geleceğini, yarın
güneşin doğacağı gibi biliyoruz.
Bahar ne ildir, ne de sonudur.
O bir haşırdır.
O bir diriliştir.
“Çürümüş kemikleri kim diriltecek ?”
sen de: “Kim daha önce diriltmiş ise o diriltecek”
ayette diriliş böyle geçiyor.
Kur'an ın dörtte biri yeniden diriliş üzerinedir.
Tohumu toprağa gömüyor, daha sonra da
mahsulünü bekliyoruz.
Ya insanların topraktan tekrar canlanacağına
neden inanmıyoruz? İşte bunlar Allah'ın ayetleridir.
Ölüden, diriyi. Diriden, ölüyü çıkarır.
Vardan yok eder, yoktan var eder.
O her şeye kadirdir.

Hiçbir şey ONA ağır gelmez.
Bir baharı yaratmak, bir çiçek kadar ONA kolaydır.
İnsanların tamamının ihyası bir insanın ihyasından farksızdır.
Cenneti hak etmek, ONA çok kolaydır.
Baharı halk etmek, Ona kolaydır.
Öyle ise, bu alemin ve bütün alemlerin sultanı ODUR:
Her şeyin dizgini ONUN elinde, Her şeyin anahtarı ONUN yayında. Her şey onun emri ile halledilir.
Senin küçük bahçeni halk ettiğin gibi baharı dahi O halk eder.
ONU bulursan her şeyi bulursun.
ONU unutursan her şeyini unutmuş olursun.
Zevkler acılaşır, ayrılıklar başkalaşır, kederler hüznleşir,lezzetler zehirleşir.
Ya bahar?
O başkadır. Onda insanların çıkaracağı birçok dersler vardır.
Çamurdan hayat başlar.
Toprak canlanır. Çeşit çeşit koku verir.
Veysel bu sırrı anlamıştı:
“Benim sadık yarım kara topraktır” Demiştir.
Sakın ayağın çamur olduğunda ona lanet yağdırma.
Çünkü onunla hayat bulduk.

Onunla hayatımızı devam ettiriyor, onunla yaşıyoruz. Toprak konuşur,dağ konuşur.
Boş dağlar, halı sahralar. Cenab-ı Hakk'ın kulları ile doludur.
Her şey ONU anar, her şey ONU söyler.
Bahar böyle bir deste güldür, buyurun koklayın.

OKUMAK

Hem de doya doya okumak nedir?

Bilmektir.

Sonra icradır.

Yunus ne demişti:

“İlim ilim bilmektir,

İlim kendin bilmektir,

Sen kendini bilmezsen,

Bu nice okumaktır ?”

En açıkçası bu.

Okumak;yalnızca satıların bilinmesinden ibaret değildir.

Bunun için üç büyük tarif edicisi vardır. Biri;kainat kitabıdır.

Gökyüzünü bir seyredin.

Yeryüzü bir yaprak.

Güneş, Ay, Gezegenler, Yıldızlar, Şimşekler, Bulutlar, Irmaklar, Topraklar, Bitkiler, Ağaçlar, Kuşlar ve yerde insanlar.

Bunların her biri birer kitabın sayfaları, kelimeleri, satırları, nokta ve virgülleridirler.

“OKU” denildiği zaman bunların hece hece okunması gerekir.

Bunları okumasınıilmeyenler iç dünyasını aydınlatamazlar.

İkinci Kur’an dır.

Ona kafası kapalı olanlar zindanlarda el yardımı ile eşya arayanlardan farksızdırlar.

“Elde Kur’an gibi bir mucize-i baki varken başka bürhan aramak aklıma zait görünür” kim demiş?

Bu okumaları,o kendi hayatına rehber kabul etmiş ve eklemiş:

“Elden Kur’an gibi bir mucize-i baki varken, münkirleri ilzam için gönlüme sıkıntı gelir” zira

“Kainat mescidi kebirinde Kur’an kainatı okuyor, onu dinleyelim. Onu virdi zeban edelim. Evet söz odur.

“Ondan gelen mesajları dinleyelim.

Üçüncüsü Peygamberimizdir.

Onu okuyalım.

Çünkü her şey ona öğretili.

Rabb’imizi ondan başka gören kimse olmadı.

Cenneti o gördü. Cehennemi o gördü. O rehberdir. O önderdir. O sevgililerin en sevgilisidir. Kucağı en geniş olan odur. Şevkati kainatı kucaklayan odur. “Onu yaratmasa idim kainatı yaratmazdım” hitabına mahzar olan yalnız odur. Mesajları bir asrı değil,asırları kucaklayan odur.

Onu hakiki tanımayan, Ona düşman olan, Ona sırtını çeviren, Ona yakışksız söyleyenler, onun satırlarından mahrum kalırlar.

İşte size üç yol.

Yani; Sırat-ı Müstakim.

Yani orta yol.

“Yol onun, varlık onun gerisi hep angaryadır” diyen Necip Fazıl ne güzel söylemiş.

“OKUMAK MI?”

Amenna okuyacağım.

MAYIS YAZILARI

Mayıs ayında birçok hadiselerin yaşandığına şahit olduk.

Bunların en önemlisi on dört Mayısta Demokrat Partinin büyük başarısı vardı.

Bu tek partili siyasi hayattan, çok partili demokrasiye geçişin bir başlangıcı idi.

Ve tek partili Cumhuriyetten çok partili bir Cumhuriyete geçti bu.

Halk Partisinin baskıcı, yıldırıcı, fakir-fukarayı adam yerine koymayan, dindarı mürteci olarak lanse eden, Ezan-ı Muhammed'iyi yıllarca Türkçe okutturan, Milleti acımasız vergiler ile perişan eden Cumhuriyet Halk Partisi'nin Ana Muhalefet Partisi olarak siyasi yaşamına devam etmesi neticesini veriyordu.

Ve 14 Mayıs'taki seçimler Halk Partisini belki kıyamete kadar tek parti olarak iktidara gelmemesini sağlamıştı.

Bu bir tepki idi.

Bunu o tarihleri yaşayanlar ancak bilebilirdi.

Veya tarihi iyi okuyabilenler idrak edebilirdi.

Bugün CHP'nin yumuşak bir iniş ile baş örtülülerden dahi oy istemesi bu tarihi hicranın gizli belirtisidir.

Varsın bazı yazarlar ağır eleştiriler de yapsalar CHP'nin başka yapabileceği bir şey yoktur. Milletle barışmak istemesi doğaldır.

Şubat, Mart, Mayıs ayları tarihimizde sancılarının ve zaferlerin kazanıldığı aylar olmuştur.

29 Mayıs'ta yirmi bir yaşındaki bir padişah, bin yıllık bir hasretin zaferle neticelendiği bir günü yaşatmıştı Türk ordusuna.

Bizans, kardinallerinin zulmünden bıkmış, Müslüman sarıkları görmek istediklerini alenen ilan etmişlerdi. Kahraman bir ordu ve kahraman bir padişah onca zorlukları aşarak, Topkapı'dan şehre şükür secdeleri ile girdiler. O artık bir müjdenin gerçekleşmesindeki simge idi. “Onu fetheden kumandan ne mübarek kumandandır, Onun ordusu ne mübarek ordudur” iltifatına mazhar olmuşlardı. Bir çağ açıp, bir çağ kapanmıştı.

Ve 27 Mayıs 1960 yılında yapılan ihtilal. Bir başbakanın, iki de bakanın kellesini yemişti. Uydurma bir iddia ile.

Bugün 27 Mayıs'ı savunabilecek bir tek insaf sahibini dahi tasavvur edemiyorum.

Milletine hizmetten başka bir suçu olmayan bir iktidar ve parti tarih sahnelerinden silinmişti. On iki

Eylül ihtilalinden sonra bu günün bayram olarak kutlanması tedavülden kalktı.

İmralıda ki üç masum insanın kabirleri İstanbul Topkapı kabristanına Devlet Töreni ile nakledildi. Bir çırpıda makale bitti. Ama yıllar boyu Mayıs ayında yaşanan tarihi hadiseler bir bir hafızamızda canlanıyor.

FESTİVAL

Ah benim festivalim!
Sen olmasan ne yaparız?
Senede bir gün çoluk çocuğumuzu alıp hiç
olmazsa poyraz rüzgarı ile teneffüs edip, akam tozu
yudumlayarak bir hoş gezinti yapıyoruz.
Çarpışan arabalar,
Döner atlar,
Tombala oyunları,
Şans oyunları,
Folklor gösterileri,
Oyuncakçılar,
Seyyar satıcılar,
Dönerciler,
Gayri nizami sanayii sergileri.
Festivalim benim!
Seni nasıl anlatsam?
Seni nasıl izah etsem?
İçim içime sığmıyor,
Seni bir yıl boyunca iple çekiyoruz.
Caddeler doluyor,
Dondurmacılar ve çekirdekçiler bayram ediyor.
Mısır patlatanlar,
Balon satanlar,

Caddede holta atanlar,
Bir cümbüş havasını yaşıyoruz yılda bir defa.
Hitit Kültürü aklımıza geliyor.
Derinlemesine tarih bilincimizi tazeliyoruz.
Alacahöyük,
Hattusas,
Ve bilmem daha neler.
İlham alıyoruz onlardan.
Festivalim benim
Sen olmasan ne yaparız?
İyi ki sen varsın!
Eskiden panayırılarımız vardı değil mi?
Çamur, çaylak,
Dere, tepe.
Mantar tabancaları,
Aşık oyunları,
Sırma oynayıcıları.
Sonra geliştik.
Seksenli yılların başında, hem de Uluslararası
bir festival icat ettik.
Eskisinden daha düzenli,
Panayırlardan daha modern etkinlikler yaptık.
Doğudan ve batıdan folklor ekipleri getirdik,
Belediye ve Kamu personeli, gelen konukları itina ile
ağırladı.
Güreş müsabakaları,
Futbol turnuvaları,
Bahçe müsabakaları,

Daha ne söylesem,
Neyi anlatsam?
Çünkü tekrar bir festivali yaşayacağız.
Sağ olsun idarecilerimiz.
Bu kadar iş, güç arasında böyle bir organizasyonları
düşünüp, halkı aydınlatmaya çalışıyorlar.
Herkes kâr ediyor.
Ama festivalde kitap sergileri yapanlar sinek avlıyor.
Çünkü kitap okumak ağır geliyor. Ne lüzum var,
seyrediyoruz ve yaşıyoruz.

HER ŞEY O'NU ANLATIYOR

“Boş dağlar, halı sahralar O’nun ibadı ile doludur” Bu sözü dile getiren Bedi-üz-zaman Hazretleri :”Her şeyin bir mizan ve intizam ile hareket ettiğini” İfade ederek “Lisan-ı hali ile her şey “Bismillah” Diyor iddiasında bulunması, Kur’an-ın ifadelerine dayanıyor.

Çünkü; kainatı kuşatan bütün unsurlar, sahihsizlik içinde hareket etmiyor.

Hatta; ”Her bir yağmur, dolu ve kar tanelerinin, bir melaike vasıtasıyla indirildiğini” Hadis-i Şeriften öğreniyoruz.

Her şey.

Ama her şey, O’nu anlatıyor.

Doğumlarda,

Ölümlerde,

Hareketlerde,

Değişiklerde,

Cezalarda,

Mükafatlarda,

Kaderin çizdiği ince kalemde O'nu görüyoruz.
Her şey O'nu anlatıyor.
Bir karıncada,
Bir kaplumbağada,
Bir sinekti,
Bir kelebeğe
Her şey,
Ama her şey O'nu hatırlatıyor.
Ve bizler;
Her bir işimizde O'nu arıyoruz.
“Bismillah” dediğimizde, O'nun
nimetlerini,O'nun namı ile aldığımızı ve kullandığımızı
anlatıyoruz.
Bir çiçeğin güzelliğinde,
Bir meyvenin mükemmelliğinde,
Bir arının vazifesinde,
Bir ağacın cömertliğinde,
Hep O'nu arıyoruz.
Seviniyoruz.
Üzülüyoruz.
Nefret ediyoruz.
Gülümsüyoruz.
Her şey,
Ama her şey, O'nu anlatıyor.
O'nun namına her şeye hoş bakıyor,
O'nun namına, Kötülüklere karşı nefretimizi
gösteriyoruz.
Başımıza gelen felaketlerde,

Bizi heyecana getiren güzel olaylarda,
O'nu hatırlıyoruz.
“İyiliği Allah'tan, kötülüğü kendinden bil” sözüne
uyarak, bütün noksanlıkların ve aksaklıkların bizim
tutumum ve davranışımızdan kaynaklandığını
anlıyoruz.
Annesinden yediği tokattan, yine onun kucağına koşan
bir çocuk gibi,bizde musibetlerden ve itaplardan yine
ona sığınıyoruz.
Çünkü her şey;
Ama her şey O'nu anlatıyor.
O bizi yoktan var etti.
Ve bizi tekrar ebedi bir aleme misafir etti.
Her şey O'nu anlatıyor,
Ama bilen;ama duyana

VUSLAT

Ölüm.

Adı soğuk,

Görünüşı korkunç.

Maneviyatı yüksek olanlara göre ise, bir kavuşma ve bir buluşmadır, ölüm.

Ve iman ile kabre girmeyenler için ise daimi bir hapistir; ölüm,

Dünyanın tarzı ve tezgahı böyle kurulmuştur.

İnsan garip bir yaratık.

Sonsuz emelleri,

Sonsuz istekleri,

Sonsuz hayalleri vardır.

Hazır lezzete alışık,

Geçici hazlara tiryakidir.

Sabrı kısadır,

Nazarı dardır.

Günahlara meyli fazladır.

Ateş düştüğü yeri yaktı.

İnsan; kendi yakını vefat edince bunu daha iyi anlıyor.

Birçok dostumuz ve yakınımız vefat edince, tutum ve davranışlarını takip ederdim.

Üzülürler,

Ağlarlar,

Dünyaya karşı iştahları azalır,

Dini hayata temayülleri artar.

Ama; insan bu.

Zaman geçer,

Acılar azalır,

Unutkanlık dereceye girer.

Eski hayata tekrar bir dönüş başlar.

Bunun aksine, bu intibak ile, birçok dostumuz ise dini hayata, yani gerçek hayata kendisini alıştırır.

Aklımıza hemen şu mısralar gelir:

Hem deme:”Zaman değişmiş, herkes Dünyaya dalmış, hayata perestiş eder. Zira ölüm değişmiyor, firak (ayrılık) bekaya kaybolup (dönüp) başkalaşmıyor, belki ziyadeleşiyor” diyen Bediüzzaman: “eyvah aldandık! Şu hayatı sabit zannettik. O zan sebebi ile bütün bütün zai ettik. Evet şu güzeran-ı hayat uykudur, bir rüya gibi geçti.” Şu temelsiz ömür ise aniden başımıza yıkılıyor, altında kalıyoruz.

Dönüşü olmayan bir uzun yolun Dünya kapısındaız.

Misafiriz.

Misafirler, ev sahibinin izni haricinde hareket edemedikleri gibi, bizde bu Dünyanın yegane sahibi

olan Cenab-ı Hakk'ın emirleri dairesinde hareket etmek
ile yükümlüyüz.

Hiçbir vazife,
Ve hiçbir borç; bunun kadar ivedilikte, önde
değildir.

Gerek ülkemizin dört bir tarafından,
ilçelerimizden, Çorum merkezden, babamızın vefatı ile
ile, bizzat cenazeye iştirak edenlerle, evimizi ve
işyerimizi şereflendirip taziyetlerini sunan dostlarımıza
gönüller dolusu minnet ve şükranlarımızı iletiyoruz.

Cenab-ı Hakk hepimize hayırlı ömürler versin.
Amin.

ZAFERLER

Tarih bu.

Şaka değil.

Bizim en büyük mefkuremiz yaşadığımız zaferlerdir.

Kuru bir cihangirlik davası değildir.

Türk Milleti.

İslâmiyet ile müşerreffe olduktan sonra, asırlara,
kıtalara, kavimlere hükmetmiştir.

Gittiği her yer hakkı, adaleti ve medeniyeti
götürmüştür.

Ve bu Millet Kur'anın övgüsüne mahzar olmuştur.

“Ben bir kavim getireceğim. Onlar Allah'ı sever,
Allah'ta onları sever. Onlar kafirlere karşı izzet

sahibidirler, müminlere karşı şefkatlidirler. Onlar
başkalarının kötülemesine aldırılmazlar” diye devam
eder Ayet-i Kerimenin mealine muhatabız.

İşte bu geçen Ayete istinaden: ”Bu beyanı İlâhi
karşısında düşündüm, bunama sadak olan Türk Milleti
olduğuna kanaat getirdim” demektedir.

İşte,ey eski çağların cihangir Asya ordularının
kahraman torunları. Nasıl bir miras ile karşı karşıya
olduğunuzu kıyas ediniz.

Bu milleti “Adam olmaz” nakaratına tabi
tutanların kulakları çınlasın. Yeterki müsaade edin.
İçinde nice yiğitler var.

Ama hava dumanlı,

Dağlar karlı,
Gönüller paslı,
Manen sarhoşa döndürülmüş bir millet, şükrü,
merhameti, celaleti, feragati,iktisadı rafa kaldırdığı için
açıkça fark edilemiyor.

Bir uyansa,
Ah bir uyansa.
O zaman,mazisine şöyle bir bakacak.
Bir ders alacak,
Bir ibret alacak,
Uyuyanlara aldırmayacak, uyutanlara ders verecek.
Tembelliğe çelme takacak,
Gayrete “merhaba” diyecek.
“Kim bu topraklar için olmaz ki feda.
Şuheda fışkıracak toprağı sıksan şuheda” mısralarını
İstiklal Marşımızda haykıran Mehmet Akif bir hasretin
ve bir emanetin ikazını yapmıştı bizlere.
İşte geçtiğimiz Ağustos ayı bu duyguları canlandıran
dünyamızda.
Tarih boyunca elli milyonu aşkın Şehidin kanı ile
imzalanan bu ferman son vatan yurdunu yutmaya
çalışanların hevesleri 30 Ağustos’ta kursaklarında
kaldı.
Şimdi yeni 30 Ağustos’lara muhtacız.
Ecdadımızın cephede kazandıklarını, gönüllerde
kazanmak istiyoruz.

HAZAN MEVSİMİ

Şairler en fazla sonbaharda duygu seline
kapılırlar.

Zaten şiirin karakterinde hüznün ve serzeniş
hakimdir.

“Hazan Mevsimi” üzerine çok söz söylendi, çok
şeyler yazıldı ve çizildi.

Sonbahar!

Adını duyunca sararmış yapraklar ve kaybolan
güzellikler akla gelir.

Sonbaharı birçok şeye adapte edebilirsiniz.

Bülbülün çilesi,

Derdi ve belası,

Akla ve hayale gelmeyen birçok duyguların kol
ve kanat gerdiği anların sonbahar mevsimi.

Her insanın mutlaka şair olması gerekmez.

“Duyan, söyleyen daha iyi anlar ”kaidesine göre
Merhum Mehmet Akif Ersoy'un ifadesi ile:

“Ağlarım,ağlatamam.

Hissederim,söyleyemem.

Dili yok kalbimin,

Ondan ne kadar bizarım” Mısraları;hislerin
coşkunluğu ve koştuğu anlarda kâh gözyaşı, kâh
sevinç duyguları yol ve zaman dinlemez.

Sonbahar işte bu hisleri akla getirir.

Yılda dört mevsimi yaşayan insanlar gibi, şu yaşlı dünyanın da mevsimleri vardır.

Ve bu zaman sonbahardır.

Vakti Ahir Zamanıdır.

Bu izafi manaya, dünyanın faniliği nazarı ile bakmak lazımdır.

Yoksa binasız yaşamak elbette mümkün değildir.

Üzülme!

Her sonbaharın bir kışı,

Her kışın ise bir baharı ve yazı vardır.

Adet ve devran böyle kurulduğuna göre ev sahibinin sözünden başka neyin kıymeti olabilir?

Sonbahar; yeniden dirilişin, belki de sonsuzluğa uzanışın bir kapısı ve bir merdivenidir.

Cennet bahçelerinden bir bahçe yada Cehennem çukurlarından bir çukur olan kabre ulaşmağa bir vasıtaadır.

Ama kesinlikle bir yok oluşun adı değildir.

Sonbahar bu anlamda, ahir Zaman bir noktada çok güzel bir zamandır, bir manada çok hüznü bir zamandır.

Her sabah bir Melaike adeta kulağımıza şöyle fısıldarmış: “Ölmek için dünyaya gelirsiniz, harap olmak için binalar yaparsınız”

RAMAZAN

O bir ay.

Sadece bir ay.

Yani Ramazan.

Bu ayda sosyal hayatımız ve manevi hayatımız çok değişik bir hal alır.

Tıpkı bir ordunun bir anda “Hareket” emrini alması gibi, müminler kendisine çeki düzen verirler.

Sadece bir evde değil.

Bütün bir şehirdi.

Bütün bir ülkede.

Bütün dünyada.

Bir ay nefis terbiyesinden geçersiz, ekmeğin ve yemeğin kıymetini anlarız.

Kötü sözden sakınırsınız.

Haramlara bakmaktan sakınırsınız.

Su içmeyiz,

Çay içmeyiz.

Bu bir emirdir.

İlahi bir emir.

Kur’anı Kerim’i okuruz, okuruz dinleriz,

O, bu ayda inmişti.

Onun için Müminler bu aya “Kur’an Ayı” dediler.

Farklı bir hayat başladı.

Bin dört yüz yıldır devam ediyor.
Sahura kalkılıyor,
Oruç tutuluyor,
İftar ediliyor.
Ramazan pideleri yapılıyor.
Mantılar,
Keşkekler,
Ve tatlılar.
Davetler oluyor, sıra sıra.
Akrabadan, akrabaya,
Dosttan, dosta,
Kurumlardan kurumlara
Fakirler gözetiliyor,
Ellerinden tutuluyor.
Yaşlılar hatırlanıyor.
Düşkünler kaldırılıyorlar.
Zekatlar veriliyor,
Fitreler dağıtılıyor.
Bu bir Ramazan.
Bereket ayı.
Mukabeleler okunuyor.
Salavatlar getiriliyor.
Geceler ihya ediliyor.
Eller Mevla'ya açılıyor.
“Ver Allah’ım ver !”
“Affet Allah’ım !”
“Cehennemde ve ateşten biz koru Allah’ım !”
“Annemi ve babamı bağışla “

“Vatanımı ve Milletimi her türlü afetten koru !”
“Müminlere yardım et !”
“İman hakikatlerini bütün ehli imanın kalbine
tahkiki bir şekilde koy !”
“Zalimlere fırsat verme !”
“Münafıkların bütün planlarını boz !”
“Bizleri bağışla !”
“Kusurumuzu affet. Bizi kendisine kul kabul et
!”
“Emanetini kabzetmek zamanına kadar bizi
emanette emin kıl !”
“Bizlere çalışma azmi ver !”
“İşsizlere iş, aşızlara aş ver !”
“Yavrularımızı koru !”
İşte Ramazan!
O sadece bir ay değil,adeta bir tövbe ve
nedamet ayı.
O yine geldi.
Safa geldi, hoş geldi.
Bir değerli şey, kıymeti bilinirse kıymet
kazanır.
Değeri bilinmeyen şey ise elde uçar gider.
O bir başlangıç olsun.
Ama sonu gelsin.
Zira; dini hayat sadece Ramazana sadece
mübarek gecelere has değildir.
O bir yaşam biçimidir.
O bir serüvendir.

BAYRAM

Güzel bir gün o,
Sevinç,
Heyecan ve mutluluğun diğerk bir adı.
Dostluklar,
Arkadaşlıklar,
Kardeşlikler.
Bunların yoğun olarak yaşandığı aylardır bayramlar.
Dargınlıkların kenara atıldığı, olumsuzlukların
dışlandığı zamanlardır bayram ve bayramlar.
Bir lütuftur,
Bir başarıdır bayram.
Günümüz Ramazan,
Bayramımız Ramazan Bayramı.
Bazıları her ne kadar “Şeker Bayramı” diye
vasıflandırsalar da bu Ramazan Bayramıdır.
“Bir yiğit gurbete gitse,
Gör başına neler gelir ?” Asıl hicran gurbette
Bayramdır.
Sıladan ayrı,
Anadan ayrı,
Babadan ayrı,
Eşinden ayrı,

Çocuklarından ayrı.
Bayram, Bayram olalı sevgi ile hüznü iç içe yaşadı.
Gözyaşların kâh hüznü aktı. Kâh sevinç ile.
Anlatılmaz bir duygu idi, seslendirilmez bir ses idi bu.
Dengesi bozulmuş, çivisi çıkmış, bu bedbaht asrın
suratına çarpacak en güzel şey ümittir. Varsın
Bayramlar bazılarınca anlaşılmasın ve saptırılsın. Sen
bir mum yakmaya bak.
“Ramazan bitti, bu bayram da bir geçsin “ diyenlere
aldırma olur mu?
Bayramları yaşatacağız,
Ve yaşatacağız.
Hem de sonuna kadar.
Sevgiler cirit atacak,
Mutluluklar kol kanat gelecek,
Bir bayram gönüller.
Orada her zaman bir gül goncası gibi, güller açar her
zaman.
Olumsuzluklara tekme vurup, mutluluklara kol kanat
gereceğiz değil mi?
Ve sen ey Saadet Ülkesinin Şefkatli Nazırı:
Sana geldik.
Şimdi mutluyuz.
Çünkü Bayramdayız.
Son Bayramı seninle beraber yapmak istiyorum
beraber.
Hem de hiç ayrıl mayacasına.
Biz Bayramı seninle tattık.

İnsanlar bunalımda idi.
İnsanlar yırtıcılıkta sırtlanları geçmişti.
Perişandı insanlık,
Sen bize bir rehber gönderdin.
O bize öğretti.
Seni bulduk, sana sığındık.
Biz Bayramı dünden hak etmiştik çünkü.
Aradığımızı bulmuştuk.
Önümüzü görüyoruz.
Başımıza geleceklerin farkındayız.
Benden korkar iken Sana sığınıyor, Senden yardım diliyoruz.
Bayramı bu duygular ile yaşamaya başladık.
Bu ne ilk bayram, ne de son bayramdır.
Bayramlar devam edecek. Ta ki son bayrama kadar.
O zaman her gün bayram tadını alacağız, Bayramı yaşayacağız.
Bayramınız mübarek ola.

TÜRKİYE

Her şeye rağmen Ülkemiz, bazı ülke halklarını kışkandıracak bir durumdadır.
189 ülke içerisinde toprak büyüklüğü bakımından 32. sıradayız.
Nüfus bakımından 16.'yız.
Yükselen pazarlar içinde ilk 10 ülke arasındayız.
G-20'lere dahiliz.
Eskiden iğneyi, ipliği bile dışarıdan alan Türkiye'nin bugün toplam ihracatının yüzde doksanı sanayi ürünü.
50 ülkeye kapı kilidi sattığımızı biliyor musunuz?
18 milyon telefon hattı ile telefonsuz ev yok.
Her evde elektrik
18 ulusal televizyon kanalı,
bine yakın yerel televizyon,
260 milyon dekar ekili arazi,
74 üniversite,
66 bin öğretim görevlisi
250 bin kişilik sağlık ordusu
81 bin doktor
45 milyar dolar döviz geliri (bu rakam 1965'te 450 milyon dolardı)
57 yıllık demokrasi mücadelesi
15 genel seçim

Bütün ÷lkede normal yönetim
Hür basın,
Hür sendika,
Hür yargı,
Hür üniversite,
Hür sokak,
Hür vicdan,
Yüz bini aşkın insan hac vazifesi yapıyor,
Nüfusu 12 milyon iken elli dolar Milli Gelir iken;
2002 yılında ise 70 milyon nüfusla 2500 dolara çıkmış
bir Türkiye.
Aldığı borçları ödeyebilen bir Türkiye,
İşte büyük Türkiye!
Yüz bine yakın camisi,
Yüz yirmi bin civarında diyanet kadrosu,
Doğudan batıya uzanan yollar.
Madenleri, ırmakları, çayları, gölleri,
Üç tarafı denizlerle çevrili tarihiyle, doğasıyla, dağıyla,
taşıyla, bereketli topraklarıyla Türkiye!
Pırıl pırıl insanlarıyla,
Topraklarında Peygamber ve evliyaları barındıran,
Birçok Sahabe-i Kiramı sinesindeki kabirlerinde
saklayan bir Türkiye.
Çayı,
Zeytini,
Domatesi,
Sütü,
Peyniri,

Yağı,
Kömürü,
Elektriğini kendi üreten bereketli bir ÷lke.
Nice halk aşıklarıyla,
Müceddidlere,
Alimlere,
Tasavvuf ehline mekan olmuş bir Türkiye.
İşte size büyük TÜRKİYE!
Kurban Bayramınız Kutlu Olsun .

KRİTERLER

Birçok ölçüler var.

Kriterler var.

Adeta insanlar sayısınca kriterler var.

Dünyanın yakından tanıdığı “Kopenhag Kraterleri” ise son yüzyılımızın en sağlıklı yaşam biçimi olarak ele alınıyor.

İnsanlığa en güzel kriterleri Peygamberler getirdi.

Yüz yirmi dört bin Peygamber Allah tarafından vazifeli olarak gönderilip insanca yaşama”nın bütün inceliklerini nazarlara verdiler.

Onlara uyanlar hem Dünyada, hem de Ahrette mesut oldular.

Onlara inanmayanların hem dünyaları, hem de ahretleri yandı.

Ve son Peygamber olan Resul-ü Ekrem Efendimiz Aleyhisselatü Vesselam) ise, yüz yirmi dört bin Peygamberin adeta getirdikleri mesajın tamamını Kıyamete kadar ulaştıracak bir silsile ile insanlara saadet kriterlerini sundu.

Asırlar onun getirdiği Nur ile aydınlandı.

Güneş onunla mana kazandı.

Canlılar hayat buldu.

Ne zaman insanlar İslâmiyet'e sımsıkı sarıldı ise tarihe kalın harflerle,güzel şeyler kaydettiler.

Kopenhag Kraterleri'nin mazisi daha kaç günlük ki?

Kim İslâm'ın tap taze esaslarını çağın gerisinde görüyor ise gayet müthiş bir biçimde aldanıyor demektir.

Veda Hutbesi başlı başına bir hayat krateridir. Bırakın şunu, bunu. Bu gün Veda Hutbesi'ndeki kraterler uygulansa insanlığın bahtı değişir.

Ve silsile devam etti.

Mesajlar tükenmedi. Saadet güneşinin kaynağı kıyamete kadar devam edeceğine şahit olduk.

“Benden sonra bir Peygamber gelmeyecek ama; her yüz yılda bir müceddid gönderilecek” müjdesi asırlara damgasını urdu.

Abdülkadir Geylani,

Mevlana Celaleddin-i Rumi,

İmam Rabbani,

Mevlana Halidi Bağdadi,

Kriterlerden gözünü kapayanlar, batının kokmuş ve tefessüh etmiş formüllerine hayran olmaya başladılar.

Yanıldılar ve yanılttılar.

Ve dinden hissesi olmayan felsefenin temelsiz formülleri bir bir yıkılırken Kur'anın duru. taze esasları gönüllerde taht kurdu.

Zaman ihtiyarladıkça Kur'an gençleşti, zamana ışıktı.

Bugün bir milyar beş yüz milyon Müslüman'ın huzur ve saadet kriterini iyi tespit edip, benimsemelerine bağlı.

Avrupa bir gün bu ince manayı anlayıp, bütün ruhu ve canıyla İslâmiyet'e sarılacaktır.

İşte o zaman “İstikbalde en yüksek gür seda İslâm'ın sedası olacaktır” Müjdesi kendisini güneş gibi gösterecektir.

Uyanmış ve uyanmak isteyen insanlığın tek kurtuluşu budur.

“Sulhu umumi” dediğimiz umumi barış ve saadet uzaklarda değil.

“Küreselleşme” doktrinine karşı çıkanlar da o zaman eylemlerini terk edip, insanlık kriterlerine sımsıkı yapışacaklardır.

ÇANAKKALE

Her Mart ayı geldiğinde tüylerim diken diken olur.

“ÇANAKKALE ŞEHİTLERİNE”

“Şuheda gövdesi, bir baksana dağlar taslar...
O, rüku olmasa, dünyada eğilmez başlar,
Vurulmuş temiz alnından uzanmış yatıyor;
Bir hilal uğruna ya Rab, ne güneşler batıyor!
Ey, bu topraklar için toprağa düşmüş, asker!
Gökten ecdad inerek öpse o pak alnı değer.”

Diyen Mehmet Akif Ersoy kadar bu destanı gerçek anlamı ile getiren manzumeden başkasına rastlayamadım.

İmanın ve şecaatin tekniğe meydan okuduğu bir er meydanıdır Çanakkale.

Nice Vatan evladı bu yiğit mücadelenin destanını altın harflerle yazdı.

Oluk oluk kan aktı Çanakkale derelerinden
Conk Bayırı;
Anafartalar,
Sivri Burun,

İki yüz elli bin yiğit insanın imzaladığı
fermandır.

“Ne büyüksün ki kanın kurtarıyor Tevhid'i...
Bedr'in aslanları ancak, bu kadar şanlı idi...
Sana dar gelmeyecek makberi kimler kazsın?
"Gömelim gel seni tarihe!" desem, sığmazsın.
Herç u merç ettiğin edvara ya yetmez o kitab...
Seni ancak ebediyyetler eder istiab.
"Bu, taşındır" diyerek Kabe'yi diksem başına;
Ruhumun vahyini duysam da geçirsem taşına;
Sonra gök kubbeyi alsam da, rida namiyle,
Kanayan lahdine çeksem bütün ecramiyle;
Mor bulutlarla açık türbene çatsam da tavan;
Yedi kandilli Süreyya'yi uzatsam oradan;
Sen bu avizenin altında, bürünmüş kanına,
Uzanırken gece mehtabı getirsem yanına,
Türbedarın gibi ta fecre kadar bekletsem;
Gündüzün fecr ile avizeni lebriz etsem;
Tüllenen mağribi, akşamları sarsam yarana...
Yine bir şey yapabildim diyemem hatırana.”

Mısralar devam ediyor. Bu gün bir tarih yazılıyor.

İşte size Millet,
İşte size bir Devlet “Bitti yok oldu” denildiği an bile ne harikalar meydana getiriyor görün.
Bu his bitti mi?
Hayır, bu his bitmedi.
Bu Millet var oldukça, bu azim devam edecektir.
Her ne kadar tahribe uğratılırsa da, bu his, bu heyecan sonuna kadar gelecektir.

Akif devam ediyor:

“Sen ki, son ehl-i salibin kırarak savletini,
Şarkın en sevgili sultani Salahaddin'i,
Kılıç Arslan gibi iclaline ettin hayran...
Sen ki İslâm'ı kuşatmış, doğuyorken hüsrân,
O demir çemberi göğsünde kırıp parçaladın;
Sen ki, ruhunla beraber gezer ecramı adın;
Sen ki; a'şara gömülse taşıyacaksın... Heyhat,
Sana gelmez bu ufuklar, seni almaz bu cihat...
Ey şehit oğlu şehit, isteme benden makber,
Sana ağucunu açmış duruyor Peygamber.”

Dilim tutuluyor,

Hissim dalgalanıyor.

Sanki o anı yaşıyorum,

O anı tadıyorum,

Ne kudsi yersin Çanakkale!

Tıpkı iffeti ve ismeti ile müstesna bir emir gibi.

Minnet size,

Şükran size,

Bir tarih yazdınız,

Bir destan yazdınız,

Ve tertemiz olarak Allah'ın huzuruna vardınız.

Bayrağımız dalgalanıyor şerefle, şanla ve yiğitçe.

Çanakkale geçilmedi.

Geçilmeyecek te.

ÖLÜMSÜZLÜK

“Bilim Teknik Dergisi”nin son sayısının ekinde

“Ölümsüzlük” ele alınmış.

İnsanın daha fazla yaşaması veya, sonsuz olarak yaşaması noktasından bazı tıbbi değerlendirmeler de bulunup, tarihi seyrinde ele alınmıştır.

Kim istemez?

Sonsuza kadar yaşamayı.

Her kes ister.

İnsanın ebed için halk olunduğu ve bu dünyaya razı olmadığı malumdur.

Ve öyledir.

İnsan bu.

Doğar, yaşar ve ölür.

Ölünce her şey biter mi?

En önemli soru budur.

Tarih boyunca sorgunun bir gerçek yanıdır.

İnsan hep onun cevabını arayıp sormuştur.

Ünlü düşünür Sokrat hayat boyu, rastladığı insana şu soruyu sormuştur.

“Nerelisin?”, “Nereden geliyorsun?”, “Nereye gidiyorsun?” bu sorular Sokrat'ın hayatına mal olmuştur.

Sonunda başındaki kral bu sorulardan halkın kurtulması için Sokrat'ı öldürtmüştür.

Ama sorular kalmıştır.

Sokrat'ın ölümü bile bu soruları yok edememiştir.

“Ölümsüzlük, yeni ufuklara” ekini hazırlayan Doc. Dr. Ferda ŞENEL, insanın en hassas yarasına parmak basmış.

Ancak ölümün korkunç gibi görünen gerçeğine bir çare bulunamayacağını bilmelidir.

Tarihte çok uzun yaşayan insanlar da olmuştur. Bin yıla yakın ömür sürmüşlerdir. Ama ölüme kesin bir çare bulmak mümkün değildir.

İnsanın gerçek “ölümsüzlüğü” ancak ahret hayatındadır.

Ancak insanların bazıları dünyayı sadece yaşanan bir mekan olarak kabul etmelerinden dolayı, bu arzu ve isteği dünyanın dar ve meşakkatli kalıbına sokmak istemektedirler.

Dünya denilen ne ki?

Bin yıl en mükemmel bir hayat sürseniz, ahret hayatının, yani Cennetin bir saatlik zevkine bedel olamaz.

Sayın Doç. Dr. Ferda ŞENEL 'e hak veriyorum. İnsan öyle olmasını istiyor.

Yanlışlık ise, dünyayı sabit bir mekan olarak ele almak
ve değerlendirmekten kaynaklanıyor.

Dünya bize yetmiyor.

Sonsuzluk istiyoruz.

Hiç merak etmeyiniz.

Sonsuzluk vardır.

İnsan kül olup, duman olup kaybolmayacaktır.

İnsan bakidir.

Ahrete:

Cennet veya Cehennemde ebedi kalacağız.

Dünyadaki ölümsüzlük mümkün değildir.

Geçmiş ecdatlarımız da bu gün hayatta olmuş olsalardı,
elbette ölümün ne kadar büyük bir nimet olduğunu
anlayacaktık.

“Ölümsüzlük” vardır.

Ama bu bir sır değildir.

Dünyadan,

Kabirden,

Haşirden,

Sırat köprüsünden geçen uzun bir yoldur ölümsüzlük.

MAZİYE

Hep ileriye bakıyoruz.

Ama; günü yaşıyoruz.

Hatta şu anı.

Geçmiş i geriye getiremiyoruz.

Gelecek ise bizce meçhul.

Maziden ibret aldık

Biz sadece yüz yılın içindeki misafirleriz.

Oysa, asırlar boyu insanlar ye yüzünü şenlendirdiler.

Krallar geldi,

Krallar gitti.

Zalimler geldi,

Zalimler gitti.

Peygamberler geldi,

Peygamberler gitti.

Arifler geldi,

Arifler gitti.

Güzeller geldi,

Güzeller gitti.

Hepsi ama hepsi iz bırakıp gittiler.

Kimi yazıları ile,

Kimisi ise resimleri ile gelecek asırlara mesaj

bırakırlar.

Hayır ve şer.

Karanlık ve aydınlık bu asırlar içinde yaşadı.
Kimi ağladı,
Kimi güldü.
Ama hepsinin bir sonu oldu.
Sadece insanlık mı?
Hayır, bütün insanlık.
Bütün canlılar.
Bin yıl yaşayanlar bile çıktı bu topluluk içinden.
Geçmişe mektup yazsak acaba sesimizi duyarlar mı?
En azından bir serzeniş ve muhavere olur.
Zaman çok değişti.
Güneş her gün yine doğuyor.
Yağmur yine yağıyor.
Kar tanecikleri dağları ve ovaları beyaza boyuyor.
Yine yiyor,
Yine sizler gibi içiyoruz.
Acılarımız devam ediyor.
Yollarımız şimdi tozsuz.
Ağzımızı açıp “A” dediğimiz anda dünyanın hangi
ucuna olursa olsun ulaşıyoruz.
Hem de rengimiz ile,
Hem de mimiklerimiz ile,
Düşmanlıklar devam ediyor.
Dostluklarda öyle.
Nüfusumuz oldukça kalabalıklaştı dünya yüzeyinde.
Bazen dünyaya sığmıyoruz.
Öyle güzellikler vardır ki; hepsine elimiz yetişemiyor.
Zaman dar,

İnsanlar sabırsız.
Samimi dostlar çok azaldı.
“Öyle günler gelir ki yerin altı, yerin üstünden
hayırlıdır.” Günlerin adeta içinde yaşıyoruz.
Mektubun nereden başlayıp, nereye kadar gideceğini
inanın kestiremiyoruz.
Ya o olmasa idi?
Yani “Alemlere Rahmet” olarak gönderilen
Peygamberim A.S.M.
Yolumuzu bulamadık. Onunla yaşadık, Onunla teselli
bulduk. Maziden bize en güzel mesajlar “Asr-ı
Saadet”ten geldi.
Asırlar ne kadar bir bir üst üste geldi ise de o mesaj
tazeliğini muhafaza etti.
Her ne kadar o mesajı “eski” olarak vasıflandırsalar da
biz onun gençliğini anlamıştık.
Ve zaman bize misafir oldu. Yok idik var olduk.
Toprak ve su idik, hayat sahibi olup gerçeği anladık.
Ve biz, bir nöbet değişimi ile üzerimize doğan güneşe,
yağan yağmura selam verdik.
Bizi duyunuz, bizi tanıyınız!
İşte mektup sona erdi. Duydular mı acaba?
Duymaları önemli değil,
Bilmeleri kafi

Alıştığımız bir dünya var.
Gece ile gündüzün,
Kış ile yazın devamlı nöbet değişikliği yaptığı
bir dünya.
Eskiler buna “ülfet” derdi.
Şimdi aynı kelimeyi kullananların sayısı çok
değil.
Yiyecek ve içecekleri ile içi içe olduğumuz bir
dünya.
Ne sığağın harareti;
Ne de karın serinliği bizi ondan soğutamadı.
Dünya bu.
Sevgisi ve nefreti asırlarca seyir halinde
gidiyor.
İnsanlar ise bu handa ve biz bu tren gibi
yolculukta yerimizi ve günümüzü doldurarak devam
ediyoruz.
Mezar taşları olmazsa, ölümü hiç
hatırlayamayacaktık sanki.
İyi ki o mermer taşlar var.
Ve insan.
Emrine sadece dünya değil, kainatın verildiği
varlık.
Yeryüzü ve gökyüzünde tek hakim kuvvet o
kalmış.
Üzerine adeta dağlar konulmuş.
Ama bazı insanlar bunun farkında bile değiller.

Allah C.C. insanı kendine tek muhatap olarak
almış.

Melaikelerin “yeryüzünde kan dökecek birini
mi yaratacaksın ?”

sözüne karşılık Cenab-ı Hak ise “Ben sizin
bilmediklerinizi bilirim” buyurarak, insanı yer yüzüne
göndermiş.

İşte “”nın temelini teşkil eden insan bu seçicilik
ve özelliği çağlar boyu kullanılmaktadır.

Nice iyiler gelip geçtiği gibi, nice canavar
ruhlu, şeytan karakterli insanlarda gelmiş geçmiş ve
gelecektir de.

Bu böyledir.

Alışkanlıklarımız başımıza bela
olduğu gibi, saadetimiz de vesile olabilir.

Burada önemli olan, alışkanlıklarımızın
karakter ve özellikleridir.

Tiryakiliğin bin bir çeşidi vardır.

Tıpkı iki silsile gibi.

Beş vakit ezan beklentisi içinde, gözü minarede,
kulağı müezzinde olan insanlar, her namaz vaktinde
büyük bir inkılabın hazzını yaşarlar.

Bıkmaz ve usanmazlar.

Secdede Allah'a en yakın olduklarını
hissederler.

Ellerini açtıkları her anda niyazlarının aracısız
olarak yaratıcılarına ulaşacağını bilirler.

İnsanlara sığınmak yerine, Allah'a sığınır.

Acı ve ızdırıplarını, musibet ve kahırlarını hep onun dergahına ulaştırırlar.

Günler böyle geçer.

Bıkanlar dünyanın ağır ve acımasız dertlerinden.

Ölümü sevmeğe başlarlar.

Hayasını altmış üç yaş ile sınırlandırıp iki cihan Serverine daha fazla yaşamayı “edebe aykırı” görerek altmış üç yaşında ölümünü isteyip ölen insanı duydum.

Ve onun niyazında kabul edilir.

Bize her varlık, her canlı sevimli ve sevgili olarak görünmeye başlar.

Yunus'un “yaratılanı hoş gör, Yaratandan ötürü” sözünü hatırlatırız.

Kabahatleri örter,

İyiliklerimizi sert eder,

Günahlarımız için tövbe ederiz.

Aldanırız ama, aldatmayız.

Bir hayat için yalana tenezzül etmeyiz.

“İhlas” denilen mertlik karakterini hayatın mihenk taşı yaparız.

İşte .

Yürüdüğümüz yollar.

Su içtiğimiz çeşmeler.

Biz hepsine alışmıştık.

İNSAN BİR YOLCUDUR!

Evliya Çelibi rüyasında Peygamberimizi görünce:”Şefaate ya Resullallah” diyeceği yerde “Seyahat ya Resullallah” deyince, heyecan ile talep edilen bu dua yerine gelmiş.

Evliya çelebi Osmanlı topraklarını bir bir dolaşarak büyük bir seyahatname hazırlamış.

Yol ve yolcular,

Bizler yolcu, sizler hancı olduğunuz sürece yolculuk bir silsile ile halinde devam edecektir.

Ben; gezmeyi ve görmeyi çok seven bir insanım.

Hakkari dışında bütün illeri gezen ve bazı ileri gelenleri de gören bir insan olarak ifade etmek istiyorum ki; geziler insan üzerinde birçok olumlu etkiler bırakıyor.

Peygamberimiz (Aleyhisselatü Vesselam)'ı görenlere sahabe diyoruz. Görmeyenlere ise sahabe olamıyor. Günümüzde de karşılıklı iletişimin önemini günden güne artırıyor.

“İrşadın hakikisi göze bakıp, kulağa hitap etmektir” sözü ise unutulmaz bir anekdotur.

Ve insan bir yolcudur.

Ruhlar aleminden,

Anne karnından,
Dünyadan,
Kabirden,
Haşirden,
Sırat köprüsünden,
Ve Cennet,
Ve Cehennem'e uzanan bir yoldur.
“Dünya denen “ diyarı gurbette, her yerde
misafirhanedir.
Ya yolcular?
Onlar da öyle.
Yolculuğun en önemli yönü yolcunun şekillendirdiği
dünyasıdır.
Yunus Emre'nin “Yol odur ki doğru vara” sözü misali
yolculuktan maksat hedefin bilinmesidir.
Yolcu boşluktadır.
Hedefe giden yol işaret ve işaretçilerine uymak şarttır.
Araç kullanan sürücü gibi; gaza, debriyaja, firene ve
aracın aksamını kontrol etmek vazifesidir.
Yollar uzundur.
Yollar çetin.
“Köre ne, görene” diyenler boşuna söylememişler bu
sözü.
“Oku” dediği zaman sadece dilden ve akıldan kağıda
ve kasete alınan sözler değil, gördüğü eşyayı
dünyasında şekillendiren mana hatıra gelmelidir.
Yollar ve yolcular ile ilgili birçok şeyler söyledi ve
yazıldı.

Kitle iletişim araçlarının baş döndürücü bir hız ile
şekillendiği dünyamızda, yolcuların ve yolculuklarının
kıymet ve önemi de gittikçe artmaktadır.
Mezar taşlarının söylediği bütün terennümler,
yolcuların kulağına bir şeyler fısıldıyor.
“İnsan bir yolcudur”
“İnsan ipi boğazına takıp rast gele hareket etmek için
yaratılmamıştır” sözlerinin muhatabı ve karşıtıdır.
Yol olduk yolunuza,
İyilerin ve güzelliklerin yanında,
Yolcu yolunda gerek,
Dostlar var iken yolculuk bir yudum su gibidir.
Dostlar yok ise, ne hancı, ne de yolcu maksadına
ulaşmış değildir.

ÇALINAN ÇİNİLER

Kültür Bakanı Sayın Erkan Mumcu açıkladı:

“Ayasofya'dan çalınan çiniler iade edilecek”

Çok iyi,

Çok güzel.

Maddi şeylerin telafisi mümkünde, acaba çalınan hasletlerimizi nasıl geri alacağız onu merak ediyorum?

Keşke;

Mumcu gayret etse de, bizde bulunan:

Doğruluk,

Yalan söylememek,

Çalışkanlık,

Temizlik,

Düzenlilik gibi tarihi ve dini karakterlerimizden kaynaklanan kimliklerimizi geri alabilse.

Bizi biz yapanlar onlardı.

Şimdi cemiyet hayatımızda onda, beklide yirmide birine inanmak zordur.

Çiniler bulunur,

Tarihi kalıntılarımız tamir edilebilir

Ama;

Diğer kaybettiklerimizi zor buluruz.

Avrupa ve Amerika vahşet devirlerini yaşarken, bizler altın çağımızı yaşıyorduk.

“Bir zaman dinimizi yaşarken her şeyimiz vardı” diyen son yüzyılın Osmanlı aydını, Osmanlının üç yüz yıl dünyanın süper devleti olduğunu belirtiyordu.

Çalınan o kadar şeyimiz var ki; sayısını bile tahayyül edemiyoruz.

Gayrimüslimleri bile imrendirecek, komşuluk ilişkilerimiz vardı.

Tebessümün simasından eksik olmayan bir toplumun fertleri idik.

Camiden çıkan bir mümin fişek gibi evine veya işyerine gitmeden, cemaat ile hasbıhal eder, camiye gelmeyenlerin mutlaka hastalandığını var sayarak,ziyaretine giderdi.

Sokaklar çamurlu,

Yollar tozlu idi.

Ama gönüller berrak,

Duygular temizdi.

Kız çocuklarının iffetten yüzleri kızarırdı.

Yüksek sesle konuşmazlar,

Kimseyi tahrik edecek davranışlar sergilemezlerdi.

Gençler mert idi.

Savaş çıktığı an, düğüne ve bayrama gider gibi giderlerdi.

Bir dünyaları vardı.

İki hayatın temelinde gerçeğin izi vardı.
Ne olur Sayın Mumcu!
Şu hasletlerimize bir bakıver;
Hangi bilinmez ülkeye gitti ise araştırıver.
Onlara ekmek gibi, bu gibi, hava gibi muhtacız.
Kaybettik onları.
Bulanlar varsa insanlık namına haber versin.

KARANLIK PERDELER

Hadiselerin geçmişini bilemiyoruz.
Geleceği bilemiyoruz.

Karanlık.

Arapça terimde “ Layeglemül gaybe illallah” deniliyor.
Türkçede ise:

“Gaybı Allah'tan başka kimse bilmez “ Demektir.

Belki bu bir Rahmettir.

Çünkü; insan başına gelecekleri bilmiş olsa idi,huzurlu
bir hayatı yaşaması mümkün olmazdı.

Bu karanlık perdeleri bir bir arayarak yaşıyoruz.

Sevincimiz,

Kaderimiz,

Mutluluğumuz,

Hayat şartlarımız,

Bunlar meçhul,

Yani belirsiz.

Rızklarımız,

Bolluklarımız,

Darlıklarımız,

Çocuklarımız,

Ve torunlarımızı bilmiyoruz.

Hayat bunları safha safha karşımıza çıkarıyor.

Dostlarımızın ölümü,

Annemizin ve babamızın,

Hatta çocuklarımızın ölüm yıllarını ve günlerini bilemiyoruz.
Her şey ansızın kader kaleminin çizdiği ince hatlar ile karşımıza çıkıyor.
Gelen,gider.
Giden;gelmez.
Dünya böyle bir handır işte.
Ama,bilinmeyen bir şey vardır.
O ise hayattır.
Varlıktır.
İnsan olmanın eşsiz tadını alan hayat sahiplerinin en önemli vazifesi hayatın gerçeklerine yabancı kalmamalarıdır. Yük ağır,
Zaman dar,
Vazife yüksek.
İki kelimenin birini söylemeden son nefesini veren milyonlar var.
İnsan bir askerdir.
Tıpkı camide saf tutanların imtiyaz hakkı olmadığı gibi,her insan kulluğun yükümlülüklerinin kurtulamaz.
Birçok insan bu perdelerin farkında değildir.
Kainatın sırları bilinmez ise,vazifeleri elbette ciddiye alınmaz.
Ve;dünya bir tiyatro gösterisinden ibaret değildir.
Ansızın perde kapanıverir.
Beyaz perdenin “son” ifadesini görmeden bitiverir.
Perdeden daha önemlisi,insanın perde gerisinde yaşamış olduğu hayatlarıdır.

Kader ise duası,emeği,niyeti,fiili ile perdelere görüntü vermeye çalışır.
Vasıtaların karanlık perdelerini lehine çevirecek şeyler fiillerde ve gönüllerde saklı,dualarda saklıdır.
Ata kalemi ise kaderin çizdiği perdelere şefkat ile müdahale eder.
Perdeler ola dursun,
Biz kendi işimize bakalım.
Şefkat ve tefekkür, acz ve fakr tezgahlarında istediğimiz semerelere bakalım.

TEFEKKÜR

Günümüzde belki de en çok kulla-nılan unsurdur.

“Tefekkür”

Tefekkür'ün kelime anlamı “Düşünmek, fitri harekette bulunmak” manasına geliyor.

Düşünmek !

Uçsuz ve bucaksız kainatı düşünmek. Ondaki ince ve büyük hikmetleri anlamak,

Sonra şükür ve minnet duyguları ile dergah-ı ilahiye el açıp sonsuz bir minnettarlığını hissettirmektir.

Tefekkür'ün ikinci anlamı “Fitri harekette bulunmak” acaba ne anlama geliyor ?

İşte burada duruyoruz.

İnsana bakıyoruz:

Fiziki yapısı,

Kaşı,gözü,

Kulağı,

Aklı,

Kalbi,

Hissiyatı,

Kabiliyeti

Ve edebe uzanan emelleri.

Bir aslana bakıldığı zaman,pençeleri ve haşın hali ile parçalamak için yaratıldığını anlıyoruz.

İnsana baktığımız zaman ise:

İbadet için,

Kulluk için,

Hizmet için yaratıldığını anlıyoruz.

Fıtri hareket budur.

Herhangi bir eşyanın veya maddenin bir maksat ve gaye için yaratıldığını anlıyoruz.

TSE damgalı,garanti kağıtlı,kullanma kılavuzlu eşya gibi,

İnsanında kullanma kılavuzu Kur'an dır,

Peygamberimizdir. (A.V.)

Ve insan.

Kıymetinin farkında değil.

Alem onda toplanmıştır.

“Ey nefis !

Kainatın uzak çöllere gidip,

Sanının ispatını delil aramaya gerek yoktur.

Bir kulübecik hükmünde olan kendine bak !”

Ne kadar değerli bir varlık olduğumuzu;

Mucizelerin kendi içimizde yaşandığının farkında mı bilemiyoruz ?

Bu anlayışa sahip olduğumuz an,tefekkür kapısı

arkasına kadar açılıp “fitri hareket”ler canlanmaya başlayacaktır.

Ciddi işler bir bir adım adım atılacak,fuzuli davranışlar tedavülden kalkacaktır.

Güneş yeniden doğacaktır.
Ay yeniden doğacak,
Unsurlar hayat bulacaktır.
Ondan gelen her şeye razı olacak,
Zirveye ulaşacağız.
Tabii hal budur.
Kainatın ve dünyanın kapıları bir bir açılacaktır.
Karanlıkların yerini aydınlık,
Bunalımların yerini berrak fikir dalgaları alacaktır.
Hikmetlerin yönü, istikamet üzerine dönecektir.
“Tefekkür”ün en acı tarafı, tefekkür’ü bildiği halde tabii
hale göre hareketini tanzim edememektir.
Nerede canlı bir civanmerdi görür iseniz, bu manayı
dünyasında yaşıyor demektir.
Nerede bitkin ve tenkidi kuvvetli olur varsa, bil ki bu
yolda yaya ve yarımdır.

O AY

Ve O yine geldi.
Rahmet,
Mağfiret,
Ve cehennemden kurtuluşun adıdır O.
Ramazan!
İslâm Dünyasının büyük bir ordu gibi hareket ve
heyecana getiren bu ay büyük bir organizasyondur.
Gönül işidir,
Kalp işidir,
Vicdan işidir.
Onu ihya edenleri yalnızca Allah bilir.
İnsanlar hürdür,
Ramazan Ayında kimsenin ağzı bağlanamaz.
İsteyen tutar,
İstemeyen tutmaz.
Ama Oruç tutamayanlar tutanlara karşı saygılı
olduklarından,bunu açıkça yapmaları doğru olmaz.
Ben Ramazan Ayının sosyolojik açıdan değerlendirmek
istiyorum.
Bazılarımız bunun farkında olmayabilir.
Ama tahlil edildiği zaman,
Ramazan Ayı Müminlerin organize edilmemiş bir
büyük düzen ve ahengi gösterir.
Bu duruma Müslüman olmayanlar hayret eder.

Hayat değişir Ramazan'da.
Sahur saati,
İftar saati,
Mukabeleler,
Teravihler,
Zekatlar,
Fıtırlar,
Ve davetler.
Fikirler gözetilir, Aileler arası iftar ziyafetleri baş
gösterir.
Sosyal hayat tümü ile değişir Ramazan'da.
Mesailer ona göne ayarlanır,
Yiyecek ve içecekler baş başka şekil alır.
İşte Ramazan!
Suçlar azalır.
Kötüler azalır,
Dargınlıklar asgariye iner,
Onu bir yıl bekleriz.
Bazı insanları hiçte hoşuna gitmez Ramazan.
Ama bir bilseler ondaki güzellik ve mükemmelliği.
Ramazan ayı dışında nimetlerin farkına varmayarak,
oburca tüketiriz onları.
Ama; Ramazan'da bir dilim ekmek, bir bardak su
gözünde tüter.
O zaman anlarız nimetlerin değerini.
İşte Ramazan!
İşte bereket.

YENİ YIL

Ve hayatımızdan bir yıl daha düştü.

Yıl 2003.

Yeni yıl 2004.

Ne fark var?

Güneş yine doğacak,

Yağmur yine yağacak,

İnsanlar yine doğacak,

İnsanlar yine ölecek,

İhtiyaçlar devam edecek,

Hastalıklar,

Musibetler,

Felaketler ve ihanetler;

Yine boy gösterip moralimizi bozacak

Giden gelmez,

Gelen, gider.

İşte dünya böyle bir handır.

Elimizi şakağımıza alıp düşünelim.

Biz kimiz?

Nereye gidiyoruz?

Bizi bu dünyaya gönderen kimdir?

Adını asırlara yazdıran Sokrat bu üç kelime ile hayatını
noktaladı.

Bu soruya muhatap olanların hep morali bozuldu.

Ama, bu bir gerçek idi ve bu gerçek,

Bugün değişmediği gibi, kıyamete kadar
değişmeyecekler.

“Hani ne diye oyunda oynatılsın, Fatih'in İstanbul'u
fethettiği yaşasın” diyen şair gibi.
Hayat öyle zannedildiği gibi uzun değildir.
Çok kısadır.
Hatta şu gün,
Şu saat ve şu an.
Bundan sonra yok.
Garantisi yok. Onun için “Kıldığınız namazlarınızı son
namaz olarak kılın” tavsiyesinde bulunan İki Cihanın
Efendisi'nin ikazı ile,
Yeni yıl.
Sadece bir rakam
Ve bir zaman belirleyici özelliğinden başka bir önemi
yoktur.
Bu dönüşümü şamata ve çılgınlık ile geçirenlerin haline
bir bakın?
Bu bir ruh halidir.
“Aklın iz'aç ve tacizinden kurtulmak için galiba ya
sarhoşluğa veya eğlenceye kaçır” tertibine çok uyuyor.
Yazıklar olsun.
Zaman geçti.
Günahlar bir sel halinde yokluğa karıştı ve alnında
koskoca bir kara sicil bırakarak.
Bu ne ilk yıl,
Ne de son yıl olacak.
Kainatın ömrü varsa her insan bu dama taşlarına şahit
olacak.

KURBAN

Onu; koçlar ile,
Büyükbaş hayvanlar ile tanıdık.
Çocukluğumuzun gözdesi idiler.
Kınalı,
Alacalı,
Sürmeli koyunlar.
Onlar “KURBAN” idi.
Asırlar böyle geldi,
Böyle gidiyor.
Onu; sevdik.
Onu; beğendik.
Bir Peygamber (ASM) sünneti idi,
Vacibi idi.
Alimler bunu “vacip” olarak kabul edip Ehli İmana
sundular.
Çünkü o;her kurban bayramında kurban kesti.
Biz de kesiyoruz.
Onu sade etinin lezzetinde, derisinin kıymetinde
aramadık.
Kurbandan kendimize dersler çıkardık asırlar boyu.
O;bir manada bizimde kurban edebileceğim şeylerin
varlığını gösterdi.

“Anam,babam sana feda olsun ya Resulullah !” sözü ilk defa Sahabe-i Kiramın güzel hasletlerinde tezahür etti. Hakikaten feda oldular.

Bu fedailer asırlara ve nesillere örnek oldu.

Feda edenler çoğaldı.

Bu bir iz,

Bu bir yol idi.

Malını;

Mülkünü,

Canını,

İlmini,

Her şeyini feda edenler tarihte destan yazdılar.

Ve günümüze geldik.

Yani asrımıza.

“Saçlarım adedince başlarım olsa, her gün biri kesilse, hakiki Kur'aniyeye feda olan bu baş zındıklara teslim olmayacaktır. Binlerce ruhum olsa, binlerce musibet ve hastalıklara müptela olsam yine bu milletin saadetine feda etmeyi Kur'andan ders almışım” sözleri bir sahabe silsilesinin tezahürlerindendir.

Ve sıra bizlerde!

Bizim feda edebileceğimiz ne var ise, ortaya koymak mecburiyetindeyiz.

Ne koyduk?

Evet.

Ortaya ne koyduk?

Neyi feda ettik?

Neyi feda edeceğiz?

Bu bayram bize bu noktaları hatırlatıyor.

Feda edilebilecek hiçbir şeyi olmayanların ne önemi var !

Hiçbir önemi yoktur.

Sigara dumanı gibi havaya uçuşan maddeler gibi kaybolan kurbanlıklar yerine, mundar edilmeyen duygular ile Bayramı Bayram etmek gerekiyor.

“Yazık! O zamanın insanlarına ve pespaye işlerine” dedirtmemek için Kurbanlarımızı iyi seçelim, değerimizi arttıralım.

Kurban bayramınız mübarek, Kurbanını kutlu olsun. Amin.

ZEMHERİ

Soğuk,

Kar,

Don.

Nasıl sıcak ateşi ile kakar, soğukta şiddeti ile yakar.

Çok soğuklar gördük. Halâ da görüyoruz.

Her kıştan sonra bir bahar, her bahardan sonra bir yaz,

Sonra; sonbahar, yine kış.

Bu devam böyle dönüyor.

İnsan hayatı da böyledir.

İnişi vardır, çıkışı vardır.

Yazı vardır, kışı vardır.

En acısı ve dehşetlisi zemheridir.

Rahmetli demem; ama olmasına rağmen, bu hava ve mevsim şartlarını ve tarihleri iyi bilirdi.

İnsanların bulundukları maddi ortamlar sımsıcak olabilir, ama dünyalarında zemheriler yaşar.

Siması gülümsemeyen çehre,

Selama ilgisiz dil,

İlme kapalı akıl.

Sadece kendi nefsinin düşünen hodgam insan.

Borcuna karşı duyarsız karakter.

İşine karşı tembel,

Ailesine karşı şefkatsiz,

Kabahatlere anında cevap veren şiddetli tutum ve davranış.

Masumlara karşı katı.

Düşmanlara karşı sevimli,

Akrabaya uzak,

Temel değerlere yabani,

Müsrif,

Geleceğe karşı ilgisiz,

Geçmiş kabullenmeyen,

Ahrete karşı donuk.

Cennete düşman,

Cehenneme dost.

Ve çevresine zararlı bir insan Portesinin o zemheriden ne farkı var bilir misiniz ?

“Kimin himmeti nefsi ise, o bir hiçtir”

Sadece bir “Hiç”tir.

Ve bu asrın en büyük özelliği yukarıda saymış olduğumuz insan özelliklerini bünyesinde barındırıyor. Avrupa'nın iki kolundan biri işte bu zemheriden farksızdır.

Avrupa'nın Hak Dini arayan ve bulduktan sonra bütün ruhu canı ile sarılan, zemheriden kurtulmuş topluluklardır.

Kendisini düzeltmeden,

Başkalarının düzelmesini isteyen zemherilerdir.

Sevgi, saygı.

Ve merhamet duyguları ile şekillenmiş bir vücut dilin yansımaları da zemherilere rastlayamazsınız.

Mevsim ne kadar sıcak, ne kadar soğuk olursa olsun,
gönülleri taze bir baharı yaşar.
Ölüm emrini uygulayan bir cellat kendini bu işe
karıştırıp hiddet etse katil olur.
Önemsiz olan, dengeyi iyi ayarlamak, hissi bünyeye
sokmaktır.
Olumsuzluk yok,
Tahrip yok,
Tamir var. İnşa var.

ULUSAL EGEMENLİK

Şahıs hakimiyetliğinden, halkın iradesine
uzanan silsilede insanlık çok zaman kaybetmiştir.

Firavunlar,
Seddetler,
Ebu Cehiller,
Zalimler,

Vicdansızlar ile şekillenen bütün baskı unsurları
insanlık alemini perişan etmiştir.

Ulusal egemenlik Allah'ın Rahman isminin bir
yansımasıdır.

Cenab-ı Hak;insana inanma ve inanmama
hürriyetini dahi vermiştir.

Ama insan...

Fıtratında zulüm damarı ile çevresindekilere
dünyayı zindan etmiş ve etmektedir.

Bu;dün öyle olduğu gibi bu gün dahi öyledir.

Ulusal egemenlik bütün anlamı ile hayata
hakim olması insanlığa çok pahalıya mal olmuştur.

Avrupa,yıllar hatta asırlar süren tarihi seyri
içinde bu mutlu sonda çok badireler atlatarak gelmiştir.

Ama;sonunda başarılmıştır.

Zenciler,
Zaifler,
Fakirler,

Hıristiyanlar bu saksı ve zulümden sayısız örneklerini hayatlarında yaşamışlardır.

Günümüzde işe birçok İslâm ülkesi hâlâ krallık veya diktatörlükler ile idare edilmektedir.

Birçok keşmekeşlikler, kişi hakimiyetinin acımasız baskılar altında yaşıyorlar. Ülkemiz halk idaresinin devlete yansımalarını birinci ve ikinci meşrutiyet dönemlerinde yaşamış ama; bütün anlamı ile bu idare halka ve devlete yansımıştır.

İmparatorluğun üç kıtaya yayılmış bir toplumun bir savaş sonucunda Anadolu'da toplanan insanımız on beş milyonu bulmayan bir cumhuriyet çıkartmayı başarmıştır.

Ancak; çok iyi niyet ve teşebbüsler ile kurulan cumhuriyetinde halka yansımaları hakkında devlete yansımalarında çok ciddi sancılar yaşanmıştır.

Tek insan hakimiyeti, tek parti döneminde yönetilmiş, 1950 li yıllarda başlayan çok partili hayat milletin ufkunu açmış, halkın iradesi devlete yansımıştır.

2000'li yıllara uzanan serüvende, 1960, 1971, 1980 ve 28 Şubat ile yine engeller ve çelmeler ile bütün azameti ile kendini göstermiş, ulusal egemenlik zarara uğramıştır. Ulusal egemenlik halen Ülkemizde devam etmektedir.

ANADOLU'NUN SİNESİ

Sürekli ve başarılı bir sonucun temeli sağlamdır.

Samimiyet bu açıdan önemli.

“Samimi bir ihlas, şerde dahi muvaffak olur” ölçüsüne göre başarının en önemli karakteri budur.

“Köre ne, görene” demiş atalarımız.

Görmek,

Hissetmek

Ve inanmak.

Bunu heyecana ve harekete geçirmek te tek unsur ümittir, şevktir.

Karşılığın ümitsizliktir.

Günümüzde bunun karşılığı motivasyon'dur.

İnsanın yegane noksanı motivasyon'dur.

İrade gücü,

Planlama,

Uygulama

Ve netice alma.

Bunu bütün alanlarda kullanabilirsiniz.

“Emniyet, hürmet, merhamet, şefkat ve serseriliği bırakıp itaat etmektir” sosyal hayatın tümüne

yansıtacağımız gibi, bunu işte ailede kurum ve kuruluşlarda da uygulayabilirsiniz.

Yıkılan Avrupa'yı kısa sürede ayağa kaldıran unsur sistem ve hedeftir.

Ve bizi seksen yıldır Avrupa'nın gerisine götüren statüko ve hedefsizliktir.

Başarılı iletişimlerin temelinde mevcut kriterleri iyi realize etmekle başarılı olmuşlar, dünya açmışlardır.

Yeniliğe açık olmak gerekir.

Nereye gittiğimizi bilmiyorsanız, hedefinizi bilemezsiniz. Kamuda beş kişiye altmış beş kişiye hizmet ediyor.

Ne yapmak için var olduğumuzu bilmeliyiz.

Ve bizden beklenenleri,

Nasıl yapacağız?

Niçin yapacağız?

Bunlar bilinmelidir.

İnsan kendi sorgulamaya,

Kendisinden başlamalı,

Günü kurtarma birinci hedef olmalı.

Ne olmak istediğimizi,

Nerede olmak istediğimizi,

Şu anda nerede olduğumuzu,

Kendisinin dışındaki fırsat ve tehditleri iyi bilmek gerektiğini,

Bilgi ve teknoloji,

Yönetimin geliştirilmesini,

İnsan kaynakları,

Staterijiyi,

Kalite tasarımını,

Kalitenin maliyetini,

İnsana sevgiyi,

İnsana saygıyı, göz ardı etmektir.

Bakış açısı önemli.

İnsan dünyasının ve geri kalmış toplumların derdi bu.

Bilgi, tasarım, teori ve tatbikat neticeyi kolaylaştıracaktır.

ANNE

Söylenişi dahi güzel,
Anne, anne, anne!
Hiçbir riya ve gösterişin içine girmediği bir
duygudur anne!
“Anan gibi yar olmaz, Bağdat gibi diyar olmaz”
Sözünün söylemek isterdim.
Ama Bağdat?
Ahhh. Bağdat!
Nice anneler,
Nice bacılar,
Nice kızlar,
Nice yiğitler ehli küfrün elinde ne hale geldi?
İşte vahşi batı.
İşte vahşeti,
İşte dehşeti.
Nice annelerin yüreği yanıyor.
Hem de yakınımızda.
Hem de bir zaman kuşların neşe iye cıvıldaştığı,
manevi atmosferi dünyaya nam salan Bağdat’ı...
Anne!
Kendisi yavrusuna feda edip Aslana saldıran
anne.
Bir gün yavrusunu kaybedip sonra bulan bir tabloyu
görürsünüz. İki cihanın Sevgilisi yanında Sahabelere
şöyle der:

“İşte bu annenin yavrusuna şefkati, Cenab-ı
Hakk’ın şefkatinin yanında sadece bir pırıltıdır”
Ya O’nun şefkati?
O kadar büyüktür ki ,
Annenis ev,
Annesiz kucak,
Annesiz şefkati düşünmek dahi elem verir
insana.

RAHMET

Ona:”Rahmet ayı” dediler.

Ramazan.

Bazıları için sevinç, bazı insanlar için moral bozucu bir ay olarak anılır.

Ramazan sosyal bir hadisedir.

Hayat değişir.

Hayat değişir.

Hayat başkalaşır.

İnsan adeta melekleşir, safileşir.

Türkiye’de buluş çağına erişmiş insanların yüzde seksene yakını oruçlarını tutuyor.

Devletin hiçbir genelgesi ve mecburiyeti olmasa dahi Müminler bir ordu gibi Ramazan Ayı için teçhizatlanır.

Yiyecekler,

İçecekler,

İşler,

Güçler,

Mesailer farklılaşır.

Bundan çocuklar ve düşkünler de hisselerini alırlar.

Fakirler gözetlenir,

Zekatlar ödenir.

Ramazan Ayı, bütün dünyada bu şekilde yaşanır,yaşanır.

Bir hareket ordusunun tatbikatına benzer adeta.

Kur’an okunur,

Tevbe edilir,

Teravihler kılınır,

Camiler dolar,

Camiler taşar.

RAMAZAN’DIR.

Adı:”Rahmet”tir.

Ramazan’a ilgisi olmayan insanlar dahi bu olaya hayretler içinde bakar, izlerler.

Suç işleyenler azalır.

Lokanta ve çay evleri kapanır.

Akşamları işyerleri kapanır. Hiçbir zabıta ve polis bu organize görevli değildir.

Gönül işidir bu.

Allah’ın davetidir.

Onun kullarıyız.

O;emretti.

Onun için oruç tutar,ibadet ederiz.

“Oruç’un mükafatını ben veririm” Buyurdu.

Bu davetten mahrum kalmak hatadır.

Oruç tutmayanlar dahi, tutanlara saygılı olurlar.

Başka dine tabi olsalar dahi, oruçlunun yanında ve karşısında yiyip,içmezler.

Oruç bir idmandır.

Hem nefse,

Hem mide, hem göze,
Hem kulağa.
Onlarda bir nevi oruç tutmaktadır.
İnsanı oruç dizginler.
Cenab-ı Hak nefse Demiş:
“Ben neyim! Sen nesen?”
Nefis ise:
“Ben benim,Sen sensin” Demiş.
Ceza vermiş Cehenneme atmış.
“Ben neyim ! Sen nesen?”
Nefis yine:
“Ben benim,Sen sensin” Demiş.
Sonra nefsi aç bırakmış. Sonra sormuş:
“Ben neyim ! Sen nesen ?”
Nefis cevap vermiş:
“Ben benim,Rabbi,Rabbimsin. Ben ise aciz bir kulum”
Demiş.
İşte;insanın azgınlaşan ve çılgınlaşan nefsinin ancak
oruç ıslah eder.
Böyle bir rahmetten istifade ediyor ve Rabbimize dua
ediyoruz.
Ne mutlu o Rahmetinden istifade edenlere.
Yazık ondan mahrum kalanlara.
Hazır mısınız?
İşte geliyor.

BAYRAM

Sevinçtir bayram.
Hüzündür, çocuklara, gençlere.
Yetişkinlere göre bayram farklıdır.
Anadan ayrı, babadan ayrı, sıladan ayrı.
Farklı farklıdır bayramlar. Kimine hüzün verir, kimine
neşe.ayramlar vardır, gönüller coşar, hisler heyecana
gelir.
Bir yanı kederdir bayramın.
Biri doğuda,
Diğeri batıda,
Kimi güneyde, kimi kuzeyde.
Gurbet kaçınılmaz olunca gözyaşları sel olup akar.
Telefon hasrete kafi gelmez. Sarılası koklayası gelir
kuzusunu. Ana yüreğidir, pekte yufkadır, babadır.
Her ne kadar “Sarığı kaba” deseler de onunda kalbi
dayanamaz hasrete.
Bayram, bayram olalı hep bu duygular canlandı nice
nice senelerde.
Gelen kaldı, giden daha geri dönmedi.
Asrı saadetten günümüze kadar bayramlar tatlı
tebessümlerin heyecanı ile anıldı ve yaşandı.
“Bir yiğit gurbete gitse gör başına neler gelir” Öyle mi?
Hangimiz gurbette değiliz ki? Yetimiz.

Gel de bizi kurtar yılandan, çıyanlardan, iki
yüzlülerden, sana hasretiz. Seni görmeyeli kaç bayram
oldu?

Sen bizi sevdin bizde seni.

Bu sevgi hiç bitmedi hiçte bitmeyecek.

Salavatlar getirdik. Bir Ramazan boyu.

“Benim şefaatiim günahkar Müminler üzerinedir”
dedin.

Bu sözü duyduğumda çocuklar gibi sevindim.

Hal böyle olunca artık benim yegane şefaatiim sensin.

Bayramı yaşıyoruz. Senin sevginle, özlüyoruz.

Ramazan bayramını kasıtlı olarak “Şeker bayramı”

olarak dillendirenlere şaşıp

kalıyorum. Neden?

Yapmayıp, etmeyin.

Bari anlayışınızda samimi olun.

Bırakın şu Milletin Ezanı ve Bayramı ile uğraşmayı.

Ve Bayram Bayramsızların gabevetine aldırmadan
yüzümüze güldü.

Cehennemden azad olduk.

O’nun rahmetine, O’nun hikmetine, O’nun sonsuz

şefkatine sığındık.

Affet bizi.

Bayramımızı Bayram et.

Bizi kul kabul et.

Emanetini teslim edinceye kadar bizi emanette emin
kıl.

Bayramınız mübarek ola.

